Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen

VERANDERING BEGINT VAN BINNENUIT

Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen

VERANDERING BEGINT VAN BINNENUIT

D. Carter

Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen

Copyright © 2025 D. Carter
Carter, D.

Druk: Pumbo.nl

Populaire fiction algemeen
ISBN 978-94-6511-568-9
NUR 340

Inhoud

Voorwoord 6

Wanneer ben je "Echt" Nederlands? 10

Wij gaan niet Weg met Lege Handen 17

Mijn Persoonlijke Geschiedenis 21

Wat Donkere Succesvolle Rolmodellen Voor de Gemeenschap Betekenen 29

Het Verlies van Identiteit in de Zoektocht naar Succes 29

De Onzichtbaarheid van Donkere Nederlanders in de Nederlandse Media 36

De Onzichtbare Muren 41

Racisme en Ongelijkheid in Nederland 41

De Eeuwige Vraag: 47

Hoe Racistisch is Nederland Echt? 47

De Rol van de Donkere Nederlander in Zijn Eigen Discriminatie 56

Zien Zij Niet Dat Ze Donker Zijn? Een Kritische Blik op de Situatie van Donkere Nederlanders 56

Suriname of Nederland 61

Een Persoonlijk Vraagstuk Over Identiteit, Vechten of Vertrekken 61

De Afweging 66

Waar moet je op Letten als je in Suriname of in Nederland Wilt Wonen? 66

Tussen Brochure en Bittere Realiteit 77

De Uitdagingen waarmee Suriname Kampt zijn Enorm 77

De Terugkeer naar Suriname 84

Mythe en Realiteit van Bijdragen uit Nederland 84

Waar Horen wij Thuis 90

Leven in Nederland 98

Bereid je voor, Meer dan Klompen en Tulpen 98

Waar vind je Echt een Thuis? 104

Strijden voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen 104

Een Persoonlijke noot van Criticus Dichter Harold Eikenhout 106

Voorwoord

In het jaar 2000 zet een stem in mijn hoofd mij aan om een boek te gaan schrijven over eeuwenoude opgebouwde gewoontes, zoals de 9-tot-5-mentaliteit, religies, politieke opvattingen, universiteitsbelangen en tradities. Om te oefenen met het schrijven ben ik begonnen met het overschrijven van citaten uit de bijbel. Daarna begon ik te oefenen door een dagboek over mijn dagelijks leven bij te houden, wat gaat over een periode van 1987 t/m 2000 waarin er veel wordt geanalyseerd en nagedacht. Vervolgens begon ik over mijn levensstijl te schrijven en de belevenissen die ik heb meegemaakt in Nederland, Suriname en Curaçao. Het zijn korte gebeurtenissen die elkaar snel afwisselen. Tussen dit alles door begon ik het werkelijke verhaal vast te leggen dat ik "DE ALPHA & OMEGA" (De Stem in mijn Hoofd "Sta op, Sta op") noem, en dat gaat over diezelfde stem in mijn hoofd.

Tijdens het schrijven van mijn boeken stuitte ik op een lastig obstakel: mijn dyslexie. Dit maakt het niet alleen moeilijk om woorden correct te spellen, maar ook mijn woordenschat staat me soms in de weg, waardoor ik

mijn gedachten niet altijd goed op papier kan zetten. Verder maak ik veel grammaticale fouten, lopen zinnen soms in elkaar over en maak ik zinnen niet af. Om deze reden heb ik veel onderzoek gedaan op allerlei websites, blogs en in nieuwsartikelen. In mijn zoektocht naar de juiste woorden en zinnen om mijn ideeën en inzichten wel op papier te krijgen, heb ik door middel van dit onderzoek gezocht naar mensen die zinnen schreven die ik in gedachten voor me zag, maar zelf niet kon schrijven of formuleren. Ik wil daarom graag mijn dank uitspreken aan alle personen die mij met hun woorden hebben geïnspireerd en mijn boeken compleet hebben gemaakt.

Ik heb er 21 jaar over gedaan om mijn eerste boek "Laten we beginnen bij het begin van de westerse beschaving" (2021) te schrijven en te publiceren. Mijn tweede boek "Fa -waka- Sranangmans" schreef ik in 2023, en mijn derde en vierde boek "Benton de Reus van Matawai" en "De Stem in mijn Hoofd" kwamen gelijktijdig uit in 2024.

Dit boek is alweer mijn vijfde boek en heet "Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen".

Dit boek, "Strijden of Vertrekken voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen", heb ik geschreven omdat ik overweeg of ik voortdurend moet vechten tegen het onrecht van discriminatie op basis van mijn huidskleur en die van mijn halfbloed kinderen in Nederland en Europa, of dat ik moet vertrekken. Verder gaat het er in dit boek over dat we in Nederland geen 'dubbele nationaliteit' hebben. We zijn niet 'half dit' of 'half dat'. Qua identiteit hebben we één nationaliteit en dat is de Nederlandse. Dit is een boodschap die ik met mijn kinderen, die halfbloed zijn, voortdurend deel.

Tot slot wil ik mijn vrouw bedanken, mijn oom Harold en de wakamans en de penoze van Amsterdam. De wakamans en de penoze van Amsterdam zijn personen in wie ik mezelf herken. Voor mij zijn zij altijd de ondernemers achter de schermen geweest die de sfeer bepaalden in het uitgaans- en nachtleven van Amsterdam, met name op de Amsterdamse Wallen. Deze personen hebben met hun bedrijven en visie hun bijdrage geleverd aan het feit dat mensen van over de hele wereld naar Amsterdam komen, en zij zijn het die de Wallen tot een wereldwijde toeristische trekpleister hebben

gemaakt. Het toerisme in Nederland zou zonder de Amsterdamse Wallen en de penoze niet eens in de buurt komen van wat het nu is. Ik wil graag zien dat ook zij de plaats krijgen die ze verdienen, want ik heb de overtuiging dat zij het zijn die mij de weg hebben gewezen om mijn boeken te schrijven. Bovendien vind ik het buitengewoon waardevol dat ook u de verhalen van de boegbeelden van het Amsterdamse uitgaans- en nachtleven, met name de Wallen, leert kennen om dat door te geven aan de volgende generatie. De wereld draait namelijk niet alleen om koningshuizen, politieke partijen, kerken en universiteiten. Oom Harold wil ik bedanken voor zijn persoonlijke noot. Mijn lieve vrouw Anika komt alle lof toe, want zonder haar zou ik deze boeken nooit kunnen schrijven. Zij is degene die letterlijk elk woord en elke zin heeft verbeterd en de boeken heeft gevormd tot wat ze nu zijn.

Wanneer ben je "Echt" Nederlands?

Het is een bitterzoete realiteit die zich keer op keer herhaalt. Waar ik ook met mijn kinderen wandel, of dat nu in Nederland is of elders in Europa, onze huidskleur lijkt een constante beperking te vormen. In openbare ruimtes, zoals pretparken, winkels en restaurants, voel ik soms de blikken van anderen op ons gericht. Het is alsof ze willen zeggen: "Jullie horen hier niet thuis. Jullie zijn geen Nederlanders, dit is niet jullie land." Het is pijnlijk te beseffen dat, ondanks het feit dat mijn kinderen hier in Nederland geboren zijn, ze nog steeds niet als Nederlanders worden erkend. Discriminatie is helaas een diepgeworteld probleem in de samenleving, niet alleen in Nederland, maar in heel Europa. Waar ik ook met mijn kinderen kom, het lijkt alsof onze huidskleur de aanleiding is voor de stille, hypocriete reacties die we ontvangen. Onze aanwezigheid roept ongemak op en de blikken die onze kant opgaan, zijn geladen met aannames en vooroordelen. Keer op keer moeten we ons bewijzen dat we hier thuishoren.

Ik vraag me af of andere donkere gezinnen zich ook zo voelen. Is het een collectief gevoel van anders zijn dat we delen, of is het een persoonlijke strijd die ieder van ons op zijn eigen manier draagt? Wanneer mijn kinderen, mijn vrouw en ik ons een weg banen door de menigte, probeer ik hen te leren dat zelfrespect en veerkracht essentieel zijn. De woorden "Een oog voor een oog, een tand voor een tand, een hand voor een hand, een voet voor een voet" blijven weerklinken in onze gesprekken. Het is mijn manier om hen te onderwijzen dat we niet moeten voldoen aan de verwachtingen van anderen, maar dat we ook onze eigenwaarde niet mogen verliezen in de zoektocht naar erkenning.

Ik leer ze dat het misschien niet altijd makkelijk zal zijn om een plek te vinden in de Nederlandse maatschappij, maar dat ze altijd hun hoofd omhoog moeten houden en hun eigen identiteit moeten omarmen. Terwijl ik dit met hen deel, hoop ik dat ze een sterke basis ontwikkelen om door de wereld te navigeren. Maar het is moeilijk om mijn boodschap sterk over te brengen als ze continu worden geconfronteerd met vooroordelen. Mijn kinderen, halfbloedjes, een blanke moeder en

een donkere vader, kunnen zich niet voorstellen waarom iemand een ander zou verwerpen omwille van hun kleur of afkomst. Mijn kinderen zijn bijzonder aangrijpend in hun waarneming van Nederland; ze voelen en merken dingen op, vaak voordat ze de woorden hebben om dat uit te drukken. Ze vragen zich af wat er in iemands hoofd moet omgaan om zo te denken, en soms zie ik dat hun frustratie groot is. Het lijkt soms alsof ze tussen twee culturen staan, nooit echt een volledig lid van de ene of andere groep. Hun vragen over waarom sommige mensen vreemd opkijken als ze hand in hand met hun vader of moeder lopen. Deze ervaringen kwetsen hen, ook al begrijpen ze niet altijd de reden achter de ongelijkheid. Het is zorgwekkend om te zien hoe vroeg deze bewustwording van verschil al begint. Het idee om zelf te beginnen met discrimineren komt naar voren, niet uit kwaadheid, maar vanuit een diepgevoel van onrechtvaardigheid. Ze beseffen intuïtief dat iedereen gelijkwaardig is en vragen zich af waarom deze waarde niet door iedereen wordt gedeeld.

Het is voor mij hartverscheurend om getuige te zijn van hun worsteling. Nederlandse kinderen die met een twinkeling in hun ogen Nederland en

de rest van Europa willen verkennen, maar die steeds weer worden geconfronteerd met de schaduw van discriminatie. Het is een worsteling die ik als ouder maar al te goed herken.

Discriminatie op basis van huidskleur is een complex fenomeen dat dieper gaat dan oppervlakkige vooroordelen. Veel mensen geloven dat de discriminatie van donkere mensen zijn oorsprong vindt in slavernij, die generaties geleden plaatsvond. Het is een trieste realiteit dat veel donkere kinderen, en vooral halfbloed kinderen, vaak geconfronteerd worden met de pijnlijke geschiedenis van hun voorouders. Voor mijn kinderen, die halfbloed zijn, is het hartverscheurend om te zien hoe zij letterlijk en figuurlijk dag en nacht worden herinnerd aan het slavernijverleden. Als ouder voel ik de verantwoordelijkheid om mijn kinderen uit te leggen hoe de geschiedenis hen op bepaalde manieren kan raken. Echter, wat ik hen vooral wil meegeven, is dat de geschiedenis van hun voorouders - hoe pijnlijk deze ook is - niet hun eigen geschiedenis is. Het vormt niet hun identiteit en moet hen niet beperken in hun ontwikkeling. Ik benadruk dat hun waarde niet afhangt van hun

huidskleur of de geschiedenis waar ze uit voortkomen, maar wie zij zijn in het hier en nu. Ik wil dat ze begrijpen dat zij niet de slachtoffers zijn van een verleden, maar vechters van hun eigen toekomst kunnen worden. Ik vertel mijn kinderen dat ze sterk zijn en dat ze in staat zijn om hun eigen weg te vinden. Ik wijs hen op het belang van zelfvertrouwen en veerkracht. Ik wil dat mijn kinderen weten dat hun toekomst niet wordt bepaald door het verleden, maar door de keuze die zij vandaag maken en de dromen die zij najagen. Wanneer deuren worden gesloten, reik ik mijn kinderen de boodschap aan dat ze altijd de keuze hebben om verder te kijken. We hoeven niet te blijven waar we niet welkom zijn. Maar als we vertrekken uit Nederland, vertrekken wij niet met lege handen uit Nederland. Als de Nederlandse samenleving ons niet wil, dan moet er een bereidheid zijn om ons de financiële middelen te geven om elders opnieuw te beginnen. Dit is een boodschap die ik met mijn kinderen, die halfbloed zijn, voortdurend deel.

De geschiedenis leert ons dat strijd een essentieel onderdeel is van vooruitgang. Mozes leidde zijn volk uit Egypte, en dat ging niet zonder

offers en strijd. De Egyptenaren moesten de consequenties van hun onderdrukking dragen. De vergelijking die ik maak met de Bijbelse tijd van Mozes en de uittocht uit Egypte is intrigerend. Volgens de overleveringen moesten de Egyptenaren het volk van Mozes niet alleen laten gaan, maar ook financiële middelen meegeven om hen op weg te helpen naar een nieuw leven. Dit Bijbelse verhaal roept een vraag op over de morele en sociale verantwoordelijkheid van de Nederlandse samenleving en met name van de blanke Nederlanders, richting de donkere Nederlanders. Wanneer we kijken naar de Nederlandse geschiedenis en de rol die zij heeft gespeeld in de koloniale onderdrukking van donkere mensen, wordt het pijnlijk duidelijk dat er veel te betreuren valt. De geschiedenis van kolonialisme en slavernij heeft zware sporen nagelaten. Het is een feit dat veel donkere Nederlanders generaties lang zijn geconfronteerd met ongelijkheid, discriminatie en een gebrek aan gelijke kansen. Het idee van financiële compensatie als donkere Nederlanders vertrekken uit Nederland naar een plek waar we wel worden gewaardeerd komt hier op de voorgrond. De noodzaak om ongelijkheden te erkennen en aan te

pakken is essentieel. Wanneer een blanke meerderheid profiteert van privileges die systematisch ontnomen zijn aan minderheidsgroepen, ontstaat er een morele verplichting om die ongelijkheden recht te zetten. Het is een kwestie van rechtvaardigheid. Het Nederlandse systeem, zowel in het verleden als heden, heeft een racistisch karakter dat mensen van kleur benadeelt en achterhoudt. Dit is geen ongegronde bewering; het zijn feiten die aan de basis liggen van ongelijkheden die donkere Nederlanders vandaag de dag nog steeds ervaren.

Wij gaan niet Weg met Lege Handen

De roep om compensatie als we vertrekken is niet louter een kwestie van materialisme; het gaat om erkenning en waardigheid. Zoals het vaak wordt gesteld, hebben de blanke Nederlanders lange tijd gebruik gemaakt van de arbeid van donkere Nederlanders, vaak onder erbarmelijke omstandigheden en zonder eerlijke beloning. De vraag die nu op de agenda staat, is: wat is de morele verplichting van de Nederlandse regering tegenover de donkere Nederlanders en hun kinderen die dit onrecht hebben doorstaan? Het idee dat donkere Nederlanders 'zwaar werk' zouden moeten verrichten en werk dat 'onder hun niveau' ligt, zijn voorbeelden van racistische overtuigingen die de basis vormen voor eeuwenlange uitbuiting. De erkenning van pijnlijke waarheden, het bieden van excuses, en het aanbieden van compensatie zijn stappen richting het helen van de wonden die in de geschiedenis zijn geslagen. Dit vereist niet alleen financiële middelen, zoals zilver, goud, diamanten en geld, maar ook oprechte betrokkenheid en verandering in het beleid en de sociale

structuren die voortkomen uit dit soort onrecht.

Een ander aspect van deze ongelijkheid is de economische exploitatie die donkere Nederlanders ondergaan. Ondanks hun harde werk ontvangen zij vaak lage lonen. Het gebrek aan een eerlijke beloning leidt tot een cyclus van armoede, waarin donkere Nederlanders zich gedwongen voelen om alternatieve ontsnappingen te zoeken, zoals gokken, drugs of alcohol. De frustratie en het gevoel van wanhoop dat voortkomt uit een leven vol strijd, stress en onderdrukking kunnen hen in de richting van destructieve keuzes duwen.
Ondanks hun harde werk en bijdrage aan de Nederlandse samenleving, worden ze vaak niet gezien als 'succesvolle' burgers.
Ironisch genoeg is er een verkeerd beeld van 'succes' dat binnen deze donkere Nederlandse gemeenschap kan ontstaan. Sommige geloven dat het bezitten van een mooie auto of dure kleren hen het succes biedt dat door de blanke Nederlandse samenleving wordt erkend. Dit materiële bezit wordt vaak gezien als een teken van acceptatie en erkenning, terwijl het eigenlijk een oppervlakkige maatstaf is die niets zegt over de structurele

ongelijkheid die nog steeds voortduurt.

De sociale en economische structuren binnen Nederland tonen een complex beeld van ongelijkheid en onrecht, vooral voor donkere Nederlanders. De Nederlandse regering lijkt zich soms superieur te voelen tegenover donkere Nederlanders, wat leidt tot een systeem dat donkere Nederlanders systematisch uitsluit en exploiteert. Dit onrecht wordt gevoed door een racistisch fundament dat hardnekkig aanwezig is in de Nederlandse samenleving, waar donkere Nederlanders vooral de zware en ondergewaardeerde banen (vooral in de grote steden) zoals vuilnisman en in de thuiszorg moeten vervullen - werk dat de meerderheid van de blanke Nederlanders vaak willen vermijden.

Het doet pijn te beseffen dat mijn kinderen wellicht hetzelfde lot beschoren is als wij: gedwongen worden om het zware en onaantrekkelijke werk te verrichten dat de blanke meerderheid niet wil doen. Deze achtergestelde positie leidt tot frustratie en verzet. Mijn halfbloed kinderen mogen niet de dupe worden van een systeem dat hen beperkt tot een leven in armoede en afhankelijkheid, terwijl anderen

profiteren van hun inspanningen. De parallellen met de Bijbel zijn treffend en ik geloof dat de tijd voor verandering is gekomen. Als er geen ruimte is voor erkenning en gelijke kansen, dan is het niet meer dan redelijk om een eerlijke compensatie te eisen als we vertrekken naar een plek waar we wel gewaardeerd worden.

En dat brengt mij bij een ander belangrijk aspect. Als ouder van halfbloed kinderen voel ik de verantwoordelijkheid om hen te onderwijzen over hun roots en de realiteit van racisme, zelfs als dat betekent dat ik moeilijke onderwerpen moet aansnijden, zoals de geschiedenis van mijn eigen familie. Ik vind het essentieel om met hen te praten over hun afkomst en de complexe geschiedenis die hen omringt. Het is niet alleen mijn taak om hen te onderwijzen over de culturele rijkdom die in hun bloed stroomt, maar ook over de schaduwzijde van onze geschiedenis: discriminatie en racisme.

Mijn Persoonlijke Geschiedenis

In de schaduw van de grote verhalen over discriminatie en racisme, wil ik een ander verhaal vertellen aan mijn halfbloed kinderen. Een verhaal dat begint in de jaren '60, ver van de tijd van de slavernij die zo vaak wordt aangehaald in de discussies over racisme. Ik wil ze leren dat discriminatie niet simpelweg terug te voeren is naar de slavernij of ver weg in de geschiedenis ligt. Ik wil hen leren dat de wortels van hun discriminatie dichterbij liggen dan ze denken: bij hun eigen opa en ooms die hun leven in Nederland hebben geleefd. Ik vertel hen hoe hun familie, in de jaren '60, geen actie heeft ondernomen tegen het racisme dat ze aanzienlijk ondervonden. Hun opa en ooms waren zo gericht op assimilatie, op het willen lijken op de racistische blanke medemens, dat ze de aandacht afleidden van de diepere problematiek. In plaats van zich uit te spreken tegen het racisme, kozen ze ervoor om zich aan te passen aan de normen van de racistische blanke samenleving. Ze zochten naar acceptatie bij de blanken, in plaats van een sterke gemeenschap op te bouwen in de strijd tegen discriminatie.

Ik vertel mijn kinderen dat hun opa en ooms alleen gefocust waren op het behalen van diploma's, modieuze kleren of het rijden in mooie auto's. Hun doelen waren vaak oppervlakkig. Ze wilden indruk maken, een façade opbouwen van succes en welzijn, terwijl ze ondertussen de onderliggende problemen zoals racisme en discriminatie negeerden. Het was deze apathie, deze keuze om te zwijgen, die hen - en helaas ook mijn kinderen - heeft blootgesteld aan de hardere realiteit van de Nederlandse maatschappij waarin we nu leven.

Het is belangrijk voor mijn kinderen om te begrijpen dat het kwaad dat hen nu raakt niet voortkomt uit een ver verleden, maar uit de keuze die hun familie in het recente verleden heeft gemaakt. Het is belangrijk om te benadrukken dat hun opa en ooms in deze strijd geen voorbeeldfunctie hebben gehad. Het idee dat ze door hun huidskleur worden gediscrimineerd, is niet iets wat hen door de eeuwen heen is overgedragen; het is een direct gevolg van de afwezigheid van moed en opstandigheid in de generatie van hun opa.

Deze passiviteit, die voortkwam uit een diepgewortelde angst, lijkt een veelvoorkomend thema te zijn in de

levens van velen in die tijd. Veel mensen kozen ervoor om zich stil te houden, zich te conformeren, en te hopen op een betere toekomst, zonder daadwerkelijk de strijd aan te gaan voor verandering. In een tijd waarin activisme en sociale veranderingen in de lucht hingen, viel hun opa niet op. Hij voerde geen campagnes, stelde geen vragen, maar volgde gewoon de gebaande paden. Het vasthouden aan tradities en het vermijden van conflict waren de fundamenten waarop hij zijn leven bouwde.

Nu, een generatie later, reflecteer ik op de impact van zijn keuzes. Terwijl ik naar mijn eigen generatie en die van mijn kinderen kijk, besef ik dat we de dupe zijn van zijn stille acceptatie. De passiviteit van mijn vader en zijn generatie ligt als een zware last op ons en heeft bijgedragen aan deze vicieuze cirkel. Ze zijn de strijd niet aangegaan omdat ze geloofden dat hun inspanningen – hun ambitie om hard te werken, te studeren en hun kinderen te laten studeren – genoeg zouden zijn. Maar het bleek niet voldoende. Dit geloof in studeren heeft echter niet geleid tot de gewenste verandering. Wat zij echter niet hebben begrepen, was dat de fundamenten van discriminatie

diepgeworteld zijn in de Nederlandse samenleving en die worden niet zomaar doorbroken door individuele successen.

Dit wordt pijnlijk duidelijk wanneer we kijken naar de positie van rijke, hoogopgeleide donkere Nederlanders en bekende Nederlanders (BN'ers) in de sport- en entertainmentwereld. Ondanks hun persoonlijke successen en triomfen, lijken velen blind voor de diepgewortelde discriminatie en het racisme dat nog steeds aanwezig is. Als tijdelijke helden in de schijnwerpers lijken deze succesvolle individuen te zijn vergeten dat de strijd voor gelijkheid niet alleen draait om individuele prestaties, maar om collectieve vooruitgang. In dat opzicht ben ik teleurgesteld in degenen die als rolmodellen worden beschouwd, omdat ze zich onvoldoende inzetten voor de collectieve belangen van hun gemeenschap.

Veel van deze succesvolle donkere Nederlanders lijken zich niet bewust van de complexe dynamiek rond hun identiteit. Vaak zien ze zichzelf niet als onderdeel van een grotere zwarte gemeenschap, maar eerder als individuen die boven de rest uitstijgen. Hier ligt een van de fundamentele problemen: velen van hen

realiseren zich niet dat hun opleiding en rijkdom slechts een façade kunnen zijn als ze deze niet inzetten voor het grotere goed. Dit roept vragen op over de rol die deze welgestelde donkere Nederlanders spelen in de bredere maatschappelijke structuur. Zijn ze werkelijk een bron van inspiratie en hoop, of is hun succes simpelweg een schijnvertoning die, in wezen, het bestaande systeem in stand houdt? Het lijkt alsof ze gereduceerd worden tot consumptieve iconen die bijdragen aan de verrijking van de witte gemeenschap, maar weinig doen om structurele ongelijkheid aan te pakken die hun eigen gemeenschap onderdrukt.

Het is deze situatie die verklaart waarom discriminatie en racisme zo hardnekkig blijven. Zolang hoogopgeleide donkere Nederlanders en BN'ers in de sport- en entertainmentwereld blijven vertrouwen op hun individuele succes, zonder zich te verenigen voor een gemeenschappelijk doel – verandering en emancipatie voor hun gemeenschap – zal de cyclus van discriminatie en ongelijkheid voortduren. Hun succes draagt niet bij aan een bredere acceptatie of erkenning van de zwarte gemeenschap. De luxe die zij genieten, zoals dure auto's, kleding

en huizen, lijkt niet ten goede te komen aan de zwarte Nederlandse gemeenschap. In plaats van dat hun successen ons als groep vooruithelpen, lijkt het erop dat ze de economische verschillen alleen maar vergroten.

Dit brengt ons terug bij de vraag: wat is de waarde van hun diploma en geld als ze niets kunnen doen om structurele veranderingen te bewerkstelligen? Het lijkt alsof hun succes en geld in het huidige systeem hen niet beschermen tegen de alomtegenwoordige discriminatie die ook hun kinderen treft. Het is duidelijk dat de hoop dat hard werken en educatie alleen voldoende zouden zijn om vooroordelen te overwinnen, een illusie blijkt te zijn. De realiteit is dat studeren en rijkdom niet altijd leiden tot erkenning binnen de blanke Nederlandse gemeenschap.

Wat de vraag oproept: wat is de waarde van een diploma of rijkdom als deze alleen consumeren mogelijk maakt, en niet bijdraagt aan het verbeteren van de levensomstandigheden voor de bredere gemeenschap? Voor mij zijn deze succesvolle donkere Nederlandse individuen die in hun eigen

zelfgecreëerde bubbel leven, zwak. De realiteit is dat velen van hen worden waargenomen als symbolen van consumptie. Ze drijven de verkoop van luxe goederen en trendy merken, maar de sociale impact van hun succes blijft beperkt. De rijkdom van deze individuen draagt niet bij aan een bredere economische verbetering voor de zwarte Nederlandse gemeenschap. Hun prestaties lijken meer te dienen als statussymbolen voor de witte gemeenschap, die hen mogelijk waarderen voor hun populariteit, maar niet als gelijke beschouwen. Het lijken verraders te zijn die zich hebben neergelegd bij de status quo en de blanke mensen die hen hebben onderdrukt. Daarnaast is het teleurstellend om te constateren dat de zogenaamde 'succesvolle' donkere Nederlanders bijdragen aan de consumptiecultuur zonder dat ze echte verandering teweegbrengen. Zij promoten luxe auto's, dure kleding en onroerend goed, maar zijn daarmee niets meer dan pionnen in een spel dat hen niet zal bevrijden van de ketenen van racisme. Hun economische macht lijkt slechts een middel te zijn om de blanke elite verder te verrijken, terwijl hun eigen donkere Nederlandse gemeenschap onder de druk van discriminatie blijft lijden.

De vraag die zich opdringt, is of er binnen de donkere Nederlandse gemeenschap een gebrek is aan solidariteit en bewustzijn. Waarom strijden we niet collectief voor een betere toekomst voor onze kinderen? Waar zijn de leiders die de strijd tegen ongelijkheid kunnen aanvoeren en zich inzetten voor de gehele gemeenschap?

Wat Donkere Succesvolle Rolmodellen Voor de Gemeenschap Betekenen

Het Verlies van Identiteit in de Zoektocht naar Succes

Met de opkomst van succesvolle donkere Nederlanders, zoals bekende voetballers en entertainers, zou men verwachten dat zij een voorbeeldfunctie vervullen en een actieve rol spelen in de strijd tegen racisme en discriminatie. Echter, in plaats van deze strijd aan te gaan, lijken velen zich vooral te richten op het tentoonspreiden van hun rijkdom. Het is frustrerend te constateren dat deze figuren zich meer bezighouden met het verzamelen en tonen van luxe auto's, designerkleding en extravagante huizen.

Dit roept belangrijke vragen op: vertegenwoordigen deze donkere Nederlandse individuen, met bijvoorbeeld Surinaamse roots, werkelijk de behoeften en wensen van hun gemeenschap? Dienen zij als rolmodel voor de donkere Nederlandse jongeren die dagelijks met discriminatie en ongelijkheid te maken hebben? Hun opkomst lijkt misschien hoopvol, maar in de

realiteit verandert er weinig voor de gemiddelde persoon met een donkere Nederlandse achtergrond. Hun succes, hoe bewonderenswaardig ook, lijkt niet te leiden tot structurele verbetering binnen de gemeenschap.

Een andere belangrijke vraag is: wie vertegenwoordigen deze 'succesvolle' donkere Nederlanders eigenlijk? Leveren deze zogenaamde succesverhalen daadwerkelijk iets op voor de gemeenschap waar ze vandaan komen? Wat betekent hun succes in de context van de bredere strijd tegen ongelijkheid? De angst is dat hun succes niet alleen een verkeerd beeld schetst van de werkelijke ervaringen van donkere Nederlanders, maar ook de aandacht afleidt van de aanhoudende problemen.

Wanneer geld en succes belangrijker lijken te zijn dan de strijd tegen discriminatie, dan is het proces dat hen naar hun huidige positie heeft geleid wellicht meer een middel tot individuele acceptatie dan tot daadwerkelijke maatschappelijke verandering. Wie houdt wie voor de gek, en wat zegt dit over de waarden die succesvolle donkere Nederlanders aan de volgende generatie doorgeven?

Discriminatie en racisme worden niet alleen doorgegeven via het slavernijverleden en recente generaties, maar ook door de keuzes die donkere Nederlandse rolmodellen vandaag de dag maken. Ik geloof dat deze succesvolle figuren hun eigen kansen hebben verzilverd, maar daarbij vergeten zijn waar ze vandaan komen en welke obstakels de meerderheid van de donkere Nederlandse bevolking nog steeds ondervindt.

Dit brengt ons bij een cruciaal punt: als het verleden en de huidige rolmodellen, zoals donkere Nederlandse spelers van het Nederlands elftal of donkere Nederlandse entertainers, niets doen om discriminatie te bestrijden, wat betekent dit dan voor onze donkere en halfbloed Nederlandse kinderen? Wat kan ik ze vertellen? Wat als 'succesvolle' donkere Nederlanders, die geroepen zijn tot de strijd, ervoor kiezen om alleen zichzelf en hun families te bevoordelen?

Jongeren worden sterk beïnvloed door de boodschappen en voorbeelden die ze van hun idolen ontvangen. Als deze 'succesvolle' rolmodellen hun stem en middelen niet gebruiken om op te komen voor rechtvaardigheid, wat zegt

dat dan over de waarden die de volgende generatie meekrijgt? Dit zou ons tot nadenken moeten stemmen over de toekomst. Hoe willen we dat onze donkere Nederlandse kinderen opgroeien in een Nederland waar hun helden zich niet verzetten tegen ongelijkheid? Als ouder kan ik niet anders dan nadenken over wat de toekomst voor mijn halfbloed kinderen in petto heeft.

Welke voorbeelden zullen zij zien? Welke kansen zullen zij krijgen, of zullen zij, net als ik, opgroeien met de schaduw van discriminatie en racisme die hen achtervolgt?

De zorgen die ik heb over discriminatie en racisme in Nederland zijn niet alleen persoonlijk, maar ook politiek en maatschappelijk. Ik vraag me af in hoeverre donkere Nederlandse politici en activisten daadwerkelijk bijdragen aan de oplossing van de diepgewortelde problemen van discriminatie en racisme. Het idee dat zij de oplossing zijn, is een gevaarlijke illusie.

In plaats van het systeem van ongelijkheden te doorbreken, lijkt het erop dat ze dit juist in stand houden door het idee van een

'succesverhaal' te propageren. Ze bewijzen dat je door hard te werken en te studeren je dromen kunt waarmaken. Maar in werkelijkheid bieden hun verworven rijkdom en status hen geen bescherming tegen racisme. Het is de harde realiteit dat hun geschiedenis en afkomst hen nog steeds achtervolgen, ongeacht hun prestaties.

Hun diploma's, succes en welvaart lijken niet te verklaren waarom onze donkere Nederlandse kinderen nog steeds met dezelfde stereotypen en vooroordelen worden geconfronteerd. De hoop dat hun persoonlijke successen de weg zouden vrijmaken voor anderen, is teleurstellend gebleken. Hun strijd tegen discriminatie en racisme lijkt vaak slechts een ceremonieel gebaar; woorden zonder daden.

In plaats van een voorbeeld te zijn en daadwerkelijk op te komen voor de belangen van jonge, donkere Nederlanders, lijken deze figuren vaker bezig met het veiligstellen van hun eigen positie en het bevorderen van persoonlijke belangen. In plaats van te strijden voor sociale rechtvaardigheid, lijken ze eerder het systeem te willen omarmen dat hen

in staat stelt om rijker en invloedrijker te worden.

Een ander zorgwekkend aspect van deze situatie is de verleiding die sommige donkere politici en activisten ondervinden om hun strijd tegen racisme op te geven in ruil voor commerciële voordelen. Wanneer jonge, donkere activisten zien dat hun rolmodellen zich laten verleiden door commerciële aanbiedingen – zoals televisieprogramma's, financiële beloningen en andere privileges – ontstaat het risico dat de betekenis van hun strijd wordt verwaterd. Dit roept de vraag op of er werkelijk sprake is van vooruitgang in de strijd tegen racisme en discriminatie.

Met de huidige keuze van vertegenwoordigers lijkt het alsof we in een vicieuze cirkel zijn beland. De geschiedenis herhaalt zich. Net zoals de donkere generaties van de jaren '60 en '70, die hun weg moesten vinden in een samenleving die hen vaak uitsloot, hebben ook onze kinderen deze strijd. Het is voor mij zorgwekkend dat zelfs nu, met al onze streven naar gelijkheid, donkere Nederlanders nog steeds tegen veel discriminatie en racisme aanlopen.

Een van de meest zorgwekkende barrières in deze strijd is de rol van de Nederlandse media. Voor mij, als ouder van halfbloed kinderen, komt deze zorg bovenop de vele andere uitdagingen die we tegenkomen. Helaas dragen de Nederlandse media in hun verslaggeving niet altijd bij aan het bevorderen van gelijkheid. In plaats van donkere Nederlanders te ondersteunen, hebben ze soms de neiging om donkere Nederlanders uit het publieke zicht te houden.

De Onzichtbaarheid van Donkere Nederlanders in de Nederlandse Media

In het huidige Nederland van 2025, waarin de samenleving steeds diverser wordt, is het verbijsterend dat donkere Nederlanders zo vaak afwezig zijn in de media, met name de blanke mainstream media. Als ouder van halfbloed kinderen voel ik een dringende behoefte om het onderwerp van representatie in de Nederlandse media aan te snijden.

In mijn gesprekken met mijn kinderen probeer ik ze te laten begrijpen dat het gebrek aan representatie in de Nederlandse media, met name de blanke mainstream media, niet alleen invloed heeft op de manier waarop de Nederlandse samenleving naar diversiteit kijkt, maar ook directe consequenties heeft voor hoe mijn halfbloed kinderen zichzelf zien. Hoe kunnen ze trots zijn op wie ze zijn in Nederland, als ze constant worden geconfronteerd met het beeld dat hun 'soort' niet past in de 'norm'?
De Nederlandse journalisten spelen een cruciale rol in het vormen van identiteit, vooral voor kinderen.

De media leren ons niet alleen over Nederland, maar ook over wie we zijn en waar we bij horen. Wanneer ik naar Nederlandse televisieprogramma's, films, kranten of advertenties kijk, zie ik vaak een wereld waarin donkere Nederlanders bijna afwezig zijn. Deze afwezigheid kan voor mijn kinderen verwarrend zijn. Waarom worden mensen die op hen lijken zo weinig gezien?

Wanneer kinderen zich niet kunnen identificeren met de verhalen en beelden die ze zien, kan dit leiden tot gevoelens van uitsluiting en minderwaardigheid. Dit zou niet de basis moeten zijn van hun Nederlandse identiteit. Als ouder moet ik mijn kinderen uitleggen dat ze in een land wonen waar donkere Nederlanders door de straten wandelen, maar dat hun verhalen en ervaringen vaak niet de aandacht krijgen die ze verdienen.

Als voorbeeld kunnen we kijken naar berichten waarin criminele activiteiten of beschuldigingen van geweld in verband worden gebracht met mensen van kleur. Dit leidt tot een vertekend beeld van de realiteit en bevestigt bestaande stereotypen. Hierdoor wordt de indruk gewekt dat donkere Nederlanders niet alleen minder waard zijn in de ogen van de blanke Nederlanders, maar ook dat hun

bijdragen aan de Nederlandse samenleving en hun succesverhalen niet serieus worden genomen of gewaardeerd.

Het is schokkend hoe weinig positieve verhalen er in de Nederlandse media te vinden zijn over donkere Nederlanders en mensen met Surinaamse roots. Het is ronduit triest te moeten constateren dat, ondanks onze strijd tegen de onrechtvaardige behandeling van donkere Nederlanders in het algemeen, het blanke mainstream medialandschap hierin achterblijft. Dit gebrek aan representatie werpt vragen op over discriminatie, racisme en de noodzaak van inclusiviteit binnen de Nederlandse media.

Helaas is het niet alleen de Nederlandse media die zich schuldig maakt aan discriminatie van donkere Nederlanders. Het is schokkend te constateren dat de strijd tegen discriminatie niet alleen tegen externe vijanden, zoals het blanke mainstream medialandschap, gevoerd moet worden, maar ook binnen onze eigen gemeenschap. Ja, donkere Nederlanders discrimineren elkaar. Dit is een harde waarheid die we niet kunnen negeren. Het is triest te bedenken dat, terwijl we ons

verzetten tegen de onrechtvaardige behandeling van donkere Nederlanders, er ook onderlinge discriminatie plaatsvindt. Ik moet toegeven dat zelfs ik, met mijn eigen ervaringen als donker persoon, soms discriminerend gedrag vertoon. Dit is iets waar ik niet trots op ben, maar het is een confronterende realiteit die ik niet kan negeren. Als iemand met Surinaamse roots, is het essentieel om bij deze realiteit stil te staan. Het idee dat wij, als donkere Nederlanders, elkaar discrimineren, is een realiteit waar ik met mijn halfbloed kinderen over moet praten.

In gesprekken met mijn halfbloed kinderen leg ik uit dat discriminatie niet alleen van blanke Nederlanders komt; het kan ook van binnenuit komen. Helaas staan donkere Nederlanders te vaak niet als één front tegen racisme, maar strijden ze soms letterlijk tegen elkaar. Het is schokkend om te zien hoe deze interne strijd zich binnen onze gemeenschappen ontvouwt, vooral als we bedenken dat we juist samen tegen racisme zouden moeten strijden. Als ouder wil ik mijn halfbloed kinderen meegeven dat we als gezin deze strijd samen moeten aangaan. Maar dat is niet altijd gemakkelijk. De boodschap

die ik wil overbrengen is dat we er vaak alleen voor staan. Dit gevoel van isolatie is verontrustend en voelt alsof je in een storm staat zonder schuilplaats.

Dit is een les die ik al op jonge leeftijd met mijn halfbloed kinderen moet delen, en dat vind ik jammer. Niet alleen blanke Nederlanders discrimineren donkere Nederlanders; ironisch genoeg discrimineren donkere Nederlanders elkaar ook in Nederland. Het is belangrijk dat mijn kinderen begrijpen dat deze interne strubbelingen niet alleen schadelijk zijn voor individuen, maar ook voor de collectieve strijd tegen racisme. Wanneer we elkaar veroordelen en uitsluiten, verzwakken we onze positie tegenover externe vijanden. De strijd tegen racisme is al zwaar genoeg zonder dat we ook nog eens tegen elkaar moeten vechten. Deze interne strijd is gevaarlijk en kan leiden tot een situatie waarin mensen niet alleen tegen externe vijanden moeten vechten, maar ook tegen elkaar binnen hun eigen gemeenschap.

De Onzichtbare Muren

Racisme en Ongelijkheid in Nederland

In Nederland roept het woord "discriminatie" vaak beelden op van ongelijkheid en onrecht, vooral in relatie tot huidskleur. Deze associatie is begrijpelijk, gezien de geschiedenis van racisme en de huidige debatten over sociale rechtvaardigheid. Echter, discriminatie in Nederland kent vele vormen en reikt verder dan alleen de kleur van iemands huid.

Een van de meest ernstige vormen van discriminatie in Nederland is die gebaseerd op sociale en economische ongelijkheid: de kloof tussen rijke en arme Nederlanders. Deze kloof creëert een type discriminatie waarin arme Nederlanders, ongeacht hun huidskleur, vaak in de schaduw blijven staan.

Voor mijn halfbloed kinderen betekent dit dat ze in hun leven 'twee keer' benadeeld kunnen worden in Nederland. Enerzijds zullen ze te maken krijgen met vooroordelen op basis van hun huidskleur, maar anderzijds kunnen ze ook de gevolgen voelen van een systeem dat de kloof tussen rijk en arm verder vergroot. Deze dubbele

discriminatie kan hen in de toekomst in een kwetsbare positie plaatsen.

Daarom is het voor mijn halfbloed kinderen belangrijk dat zij begrijpen dat discriminatie niet alleen over huidskleur gaat, maar dat er ook andere, misschien nog wel ernstigere vormen van discriminatie in Nederland zijn die hen in hun leven kunnen raken.

Als ouder van halfbloed kinderen wil ik hen bewust maken van deze verschillende vormen van discriminatie en uitleggen waarom het belangrijk is om dit te erkennen en ertegen te vechten.

Voor mijn halfbloed kinderen, die in Nederland zijn geboren en opgegroeid, is het belangrijk te benadrukken dat huidskleurdiscriminatie niet de enige manier is waarop mensen in Nederland ongelijk worden behandeld. Want naast huidskleurdiscriminatie is er een andere, even verwoestende soort discriminatie in Nederland die we niet mogen negeren: de kloof tussen rijke en arme Nederlanders.

De economische kloof tussen rijken en armen is schrijnend. Arme Nederlanders hebben vaak niet alleen minder financiële middelen, maar ook

beperkte toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting.

Een ander opvallend aspect van deze ongelijkheid tussen rijke en arme Nederlanders is de manier waarop tijd en hulp worden ervaren en gebruikt. Voor rijke Nederlandse gezinnen zijn bijvoorbeeld huishoudelijke hulp en kinderopvang niet alleen een gemak, maar ook een strategische investering in hun tijd en welzijn. Door huishoudelijke taken uit te besteden, kunnen zij zich wijden aan werk, persoonlijke ontwikkeling, en andere belangrijke projecten. Rijke ouders hebben de vrijheid om bijvoorbeeld een carrière na te jagen, zich te verdiepen in hobby's of te netwerken met anderen. Dit stelt hen in staat om kansen te creëren en hun toekomst verder vorm te geven.

Aan de andere kant staan de arme Nederlandse gezinnen. Wanneer zij 's morgens opstaan, hebben zij vaak een lange lijst van verantwoordelijkheden. Eerst moeten ze voor hun kinderen zorgen, waarna het huis op orde moet worden gebracht, gevolgd door werk. Deze dagelijkse routine laat weinig ruimte voor persoonlijke ontwikkeling of tijd om ideeën uit te werken.

Het is belangrijk om mijn halfbloed kinderen ook te informeren dat deze ongelijke verdeling van tijd en middelen ook een vorm van discriminatie is. Tijd is een kostbaar goed, en de manier waarop dit wordt beheerd kan het verschil maken tussen succes en stagnatie. Rijke Nederlanders kunnen hun tijd investeren in zelfverbetering, zakelijke kansen en hun toekomst. Zij zijn in staat om te ontspannen, plannen te maken en kansen af te wegen, terwijl arme Nederlanders constant bezig zijn met overleven. Denk bijvoorbeeld aan kinderen uit arme gezinnen die niet mee kunnen doen aan schoolreisjes of sportactiviteiten omdat hun ouders dat financieel niet kunnen dragen. Of kinderen die opgroeien in Nederland en zich constant moeten verantwoorden voor hun afkomst of financiële situatie.

Het is belangrijk om te erkennen dat de kloof tussen rijke Nederlanders en arme Nederlanders ook een vorm van discriminatie is. Wanneer sommige mensen de mogelijkheid hebben te investeren in hun toekomst, terwijl anderen constant bezig zijn met overleven, leidt dit tot een situatie waarin de arme mens niet alleen wordt gediscrimineerd vanwege zijn

financiële status, maar ook niet de kansen krijgt om aan deze cyclus te ontsnappen.

De strijd tegen ongelijkheid en discriminatie wordt vaak voorgesteld als een strijd tussen rijk en arm, of tussen verschillende etnische groepen. Maar er is meer aan de hand. Als donkere Nederlandse ouder is het mijn taak om mijn kinderen, die hier geboren en getogen zijn, de realiteit van dit land te laten zien. Ik moet hen inwijden in de complexiteit van discriminatie in Nederland, een complexiteit die verder reikt dan de verhalen die doorgaans de ronde doen.

Ik moet mijn halfbloed kinderen confronteren met het feit dat dit land, dat ze als hun thuis beschouwen, hen op meerdere manieren discrimineert. Deze vorm van discriminatie is niet zo openlijk als racisme op basis van huidskleur, de racistische opmerkingen die je op straat kunt opvangen, of de subtiele signalen die je het gevoel geven dat je er niet helemaal bij hoort. Het gaat ook niet alleen om de economische ongelijkheid, de lagere lonen of de beperkte kansen op de arbeidsmarkt.

Er is nog een andere laag, een vorm van discriminatie die we misschien niet direct verwachten. Eentje die zich richt op de middenklasse in Nederland, een klasse waar donkere Nederlanders óók deel van uitmaken. De consequenties van deze discriminatie zijn pijnlijk duidelijk: het zal voor ons, als donkere Nederlanders die tevens tot de middenklasse behoren, heel moeilijk zijn om écht vooruit te komen in dit land.

Het is belangrijk om te benadrukken dat de positie van de middenklasse op zichzelf al precair is. Ze zijn niet zo vrij als ze misschien denken. Ook zij worden gediscrimineerd door de financiële druk, de stijgende kosten en het gebrek aan echte vrijheid. En dat raakt mijn kinderen, die halfbloed zijn, extra hard.

De Eeuwige Vraag:

Hoe Racistisch is Nederland Echt?

Ik moet mijn kinderen uitleggen dat ze continu in een gevecht verwikkeld zijn. Ze moeten niet alleen opboksen tegen de vooroordelen die er nog steeds bestaan op basis van hun huidskleur, maar ook tegen de economische achterstand die daar vaak mee gepaard gaat. En alsof dat nog niet genoeg is, moeten ze óók nog eens vechten tegen het gevoel dat ze niet 'horen' bij de middenklasse. En dit is waar de pijn echt zit.

Mijn halfbloed kinderen, die niet blank zijn, maar een mengeling van culturen vertegenwoordigen, worden geconfronteerd met drie verschillende soorten discriminatie in Nederland: discriminatie op basis van huidskleur, economische achterstand én een subtielere vorm van middenklassen discriminatie, één die een gevoel van onvrijheid en onzekerheid creëert.

Ik moet mijn halfbloed kinderen leren dat ze nooit 'wit genoeg' zullen zijn voor sommige delen van Nederland. Het

is alsof Nederland, het land waar ze geboren zijn en dat ze hun thuisland noemen, voortdurend tegen ze zegt: "Jullie, donkere Nederlanders, zijn niet blank genoeg."

De vraag die dan onvermijdelijk opkomt is: hoe racistisch is Nederland nou eigenlijk?

Het is dat racistische gevoel. Dat gevoel van er niet helemaal bij horen, die constante ontkenning van discriminatie, het weigeren om fouten toe te geven – het is de realiteit voor veel donkere Nederlanders. We ervaren het dagelijks, in uiteenlopende vormen. Het is geen incident, maar een hardnekkig patroon.

Deze aanhoudende onrechtvaardigheid, de veelvormige discriminatie die we hier ervaren, leidt tot een onomkeerbaar besluit: waarom zouden we blijven? Voor mij, en velen met mij, is het duidelijk. De discussie gaat niet langer over of we in Nederland willen blijven, maar onder welke voorwaarden we bereid zijn het land te verlaten. In mijn geval, met mijn kinderen van gemengde afkomst, is het een concrete overweging om Nederland achter ons te laten.

Maar één ding is zeker: we vertrekken niet met lege handen. We laten ons niet wegjagen zonder dat Nederland de rekening betaalt. We zijn geen tweederangs burgers die zomaar weggestuurd of genegeerd kunnen worden. We zijn geen ongewenste gasten die stilletjes verdwijnen. We hebben bijgedragen aan deze samenleving. Onze arbeid, onze talenten, onze culturele verrijking – het draagt allemaal bij aan de welvaart van dit land. Het is tijd dat daar een prijs tegenover staat, en die prijs noem ik, voor het gemak, herstelbetalingen.

De geschiedenis leert ons dat het niet ongebruikelijk is om herstelbetalingen te eisen voor onrecht. In de Bijbel werden de Israëlieten betaald door de Egyptenaren bij hun vertrek, een compensatie voor hun geleverde arbeid en geleden leed. Hetzelfde principe geldt hier. Het is geen gunst, het is een rechtvaardigheidskwestie. Het is niet aan ons om te buigen voor de wensen van een samenleving die ons niet accepteert.

Als sommige blanke Nederlanders zo graag van ons af willen: prima. Dan moeten ze bereid zijn daarvoor te betalen. Dus als sommige blanke

Nederlanders ons – ons, de donkere Nederlanders – zo graag zien verdwijnen, dan moeten ze daar nu maar eens de portemonnee voor trekken.

Het gaat hier niet om het verleden. We hebben het niet over een historische schuld van kolonialisme of slavernij. Wij praten over de schuld van nu, in 2025. De schuld van voortdurende discriminatie, de schuld van telkens weer moeten horen dat wij 'niet echt' Nederlanders zijn.

Het is geen geheim dat er binnen Nederland een groeiend sentiment heerst dat donkere Nederlanders 'niet echt' Nederlands zijn. Maar wij zijn echt Nederlanders, en sommigen van ons zijn hier geboren en getogen, net als zij, de blanke Nederlanders. Het is daarom onacceptabel dat er in 2025 openlijk wordt gesproken over het "kwijtraken" van een deel van de Nederlandse bevolking op basis van huidskleur.

Racisme en discriminatie zijn helaas nog steeds een realiteit in Nederland. Het is een feit dat de relatie tussen mensen met een donkere en een blanke huidskleur in Nederland niet altijd even gemakkelijk is. Als

donkere vader in Nederland worstel ik met de vraag hoe ik mijn halfbloed kinderen moet uitleggen waarom dit land, waar ze geboren en getogen zijn, hen niet altijd volledig als Nederlander ziet. Het voelt alsof hun geboorte in Nederland niet volledig wordt erkend. Het is niet iets wat af en toe gebeurt; het is een constante strijd, een dagelijkse confrontatie met de harde realiteit van racisme en discriminatie.

Ik word als vader diep geraakt door de realiteit waarin mijn kinderen, halfbloed kinderen, opgroeien. Ze zijn hier geboren, in Nederland. Ze zijn even Nederlands als ieder ander kind, maar de Nederlandse samenleving lijkt dit niet altijd te erkennen. Ze worden continu geconfronteerd met blikken die lijken te zeggen: "Jullie horen hier niet, want jullie hebben een donkere huid." Voor mij voelt het alsof hun geboorteplaats wordt overschaduwd door een vooroordeel, door het idee dat Nederlander zijn iets met huidskleur te maken heeft.

Dit gaat niet om een theoretisch debat of een academische discussie; dit is mijn leven en het leven van mijn kinderen. Mijn kinderen zijn hier geboren, geworteld in deze Nederlandse grond. Toch worden ze

door sommigen als 'niet-Nederlands' gezien, enkel en alleen vanwege de kleur van hun huid. Een donkere huid die hen zou uitsluiten van hun groei, toekomst, dromen en nationale identiteit. Er bekruipt me een ongemakkelijk gevoel dat er, onder de oppervlakte, een veronderstelling heerst dat 'Nederlander zijn' onlosmakelijk verbonden is met een blanke huidskleur. Het is alsof mijn kinderen, en iedereen die niet aan het stereotype beeld van de 'blanke Nederlander' voldoet, constant het gevoel krijgen dat ze hier slechts op voorwaarden thuishoren, dat ze een 'tweederangsburger' zijn.

Dit brengt me terug naar mijn halfbloed kinderen. Hoe leg ik ze uit dat ze, ondanks dat ze hier geboren zijn, soms het gevoel kunnen krijgen dat ze niet helemaal 'Nederlands genoeg' zijn? En wat is 'goed genoeg' eigenlijk? Deze vraag spookt dag in, dag uit door mijn hoofd. Wat is er nodig om als donkere man in dit land als 'Nederlander' gezien te worden? Is het een bepaalde mate van vernederlandsing? Het aannemen van een accent, het eten van specifieke gerechten, het volgen van specifieke tradities? Of is het een kwestie van perfecte grammatica en een brede Nederlandse woordenschat? Of gaat het

om zoveel meer dan dat? Wat is genoeg voor de blanke Nederlander? Waar ligt de grens?

Het lijkt alsof er van ons, van mij en mijn halfbloed kinderen, aanpassing wordt verwacht, ondanks dat mijn kinderen hier geboren zijn. Maar in feite hoeven we ons aan niets aan te passen. We zijn Nederlanders. Aanpassing is de sleutel die ons telkens wordt voorgehouden. Maar aanpassing aan wat? Aan een ideaalbeeld dat niet het mijne is? Of aan een norm die mij blijkbaar niet omarmt?

Ik vraag me af hoe ik dat gevoel van 'anders' zijn, van er niet helemaal 'bij' horen, naar een kind vertaal. Hoe bereid ik ze voor? Deze ongelijkheid is niet iets wat ik wil verbergen voor mijn kinderen. Ik wil ze niet laten geloven in een sprookje van een inclusief Nederland, terwijl de realiteit hen elke dag iets anders laat zien. Ik zal altijd proberen mijn kinderen te laten zien wat discriminatie in Nederland betekent en doet.

Dit is mijn keiharde realiteit: de realiteit van een donkere Nederlandse vader die zich afvraagt: hoe leg ik mijn kinderen uit dat ze in een land

wonen dat hen mogelijk discrimineert? Dit is mijn harde realiteit, worstelend met de ongemakkelijke waarheid dat mijn kinderen opgroeien in een land dat hen mogelijk discrimineert. De vraag is daarom ook niet óf ze discriminatie zullen ervaren, maar hóe ik het ze moet vertellen. Hoe leg ik mijn halfbloed kinderen uit dat het land waar ze thuishoren, waar hun wieg stond, hen niet volledig accepteert? Hoe verklaar ik dat de plek waar we leven, juist die plek, hen beoordeelt op oppervlakkige eigenschappen, eigenschappen waar ze zelf geen invloed op hebben?
En alsof het al niet moeilijk genoeg is om mijn kinderen door de dagelijkse confrontaties met de 'blanke' Nederlandse maatschappij te loodsen, is er meer. Bovenop de discriminatie door blanke Nederlanders, worden ze ook nog eens gediscrimineerd door hun eigen donkere medeburgers, die lijken te denken dat ze de 'blanke' Nederlandse norm hebben bereikt. Alsof ze zich boven anderen kunnen plaatsen, alsof ze het recht hebben om andere donkere Nederlanders, zoals mijn halfbloed kinderen, te discrimineren. Ze lijken te denken dat ze het recht hebben om andere donkere Nederlanders, zoals mijn halfbloed kinderen, anders te

behandelen, puur op basis van huidskleur.

De Rol van de Donkere Nederlander in Zijn Eigen Discriminatie

Zien Zij Niet Dat Ze Donker Zijn? Een Kritische Blik op de Situatie van Donkere Nederlanders

Dit is zo bizar. Sommige donkere Nederlanders zien zichzelf als 'blank' en handelen daar ook naar. Volgens mij vergeten ze dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. Daarom schroom ik niet om die donkere Nederlanders aan te spreken. Ik zeg ze dat sommigen van hen zich boven andere donkere Nederlanders plaatsen en denken dat ze blank zijn, net als de blanke Nederlander. Het is alsof ze denken dat ze, net als de blanke Nederlander, boven de rest staan en een soort hogere positie innemen.

Ik weet niet precies waar dit vandaan komt, maar het is schokkend om te zien hoe zelfs donkere mensen zichzelf en anderen discrimineren, in een misplaatste poging om 'blanker' te lijken of geaccepteerd te worden. Volgens mij zien ze niet dat ze zichzelf onderdrukken, hun eigen afkomst verloochenen, en daarmee het werk afmaken van de blanke Nederlander die donkere Nederlanders

discrimineert. Ik weet niet hoe dat kan, maar het gebeurt.

En wat ook een feit is: in 2025 groeien mijn halfbloed kinderen, en andere kinderen met een donkere huidskleur, op in een land dat hen discrimineert vanwege hun huidskleur. Tegelijkertijd zie ik bijvoorbeeld in hetzelfde jaar buitenlanders met een blanke huidskleur naar Nederland komen, die direct en zonder twijfel geaccepteerd worden. Het idee alleen al maakt me misselijk.

Dit is toch onverteerbaar? Hoe kan het dat een buitenlander met een blanke huidskleur sneller als 'Nederlander' wordt beschouwd dan ik, dan mijn halfbloed kinderen? Moet dat echt de realiteit van 2025 zijn? Moeten mijn kinderen in zo'n Nederland opgroeien?

Het is opvallend hoe een blanke buitenlander, zonder al te veel vragen, vaak wordt gezien als een volwaardig onderdeel van de Nederlandse samenleving. Vaak hoeven zij hun afkomst niet te verantwoorden, terwijl een Nederlander met een donkere huid, ondanks dat Nederland zijn geboorteland is, toch vaak de vraag

krijgt: "Waar kom je eigenlijk vandaan?"

Dit alles, deze ervaring, deze dagelijkse confrontatie, maakt het heel duidelijk: racisme en discriminatie in Nederland is geen misverstand, geen onbewust vooroordeel. Het is een bewust verhaal. In 2025 zullen buitenlanders met een blanke huidskleur nog steeds met meer welwillendheid worden ontvangen, sneller als 'Nederlander' worden gezien. Wat zegt dat over de toekomst van mijn halfbloed kinderen?

Het is schrijnend dat mijn halfbloed kinderen in 2025 nog meer gediscrimineerd zullen worden, simpelweg vanwege hun afkomst en uiterlijk. Het is een rare gedachte om te moeten accepteren dat mijn kinderen in een land zullen opgroeien waarin hun huidskleur een bepalende factor is in hoe ze behandeld worden, terwijl andere 'blanke' buitenlanders hier makkelijker lijken te integreren.

Dit is geen ver-van-mijn-bedshow. Het is geen toevallig misverstand, het is een structureel probleem. Wij, Nederlanders, discrimineren onze eigen mensen op basis van huidskleur. Het is een keiharde realiteit dat

Nederlanders hun eigen mensen discrimineren, puur en alleen op basis van de hoeveelheid melanine in de huid.

Het is een vraag die me de laatste tijd niet loslaat. Het gonst in mijn achterhoofd, een onophoudelijk gemurmel dat me steeds meer bezighoudt. De situatie is des te frustrerender als ik kijk naar hoe de nationale identiteit in de VS en Suriname wordt ervaren. Ik vraag me af waarom het in dit land zo moeilijk is om simpelweg als Nederlander gezien te worden, ongeacht afkomst of huidskleur.

Het voelt alsof we voor een onmogelijke keuze staan: accepteren dat we gediscrimineerd worden en nooit echt 'Nederlander' zullen zijn, vechten voor onze plek, of vertrekken.

Dit doet me terugdenken aan Suriname, het land waar ik ben geboren en gedeeltelijk ben opgegroeid. Daar is nationaliteit zo eenvoudig: iedereen is Surinamer, ongeacht afkomst, huidskleur of culturele achtergrond. Niemand vraagt je waar je vandaan komt als je hier geboren bent. In Suriname zie je bijvoorbeeld mensen die Chinees, Javaans of Indiaas ogend

zijn, maar in de eerste plaats zijn ze Surinamer. Geen enkele Surinamer zal een andere Surinamer de vraag stellen: "Waar kom je vandaan?". Die vraag is daar absurd. Deze vanzelfsprekendheid van een gedeelde nationaliteit is een krachtig voorbeeld.

Hetzelfde zie je in de Verenigde Staten, waar de nationale identiteit als Amerikaan over het algemeen voorrang heeft, ondanks de etnische diversiteit. Daar is het 'Amerikaan zijn' een overkoepelende identiteit die, ondanks de aanwezige problemen van racisme, vaak meer eenheid lijkt te scheppen. Of je nu Afro-Amerikaan, Aziatisch-Amerikaan of Latino-Amerikaan bent, de identiteit is die van Amerikaan. Er is een gevoel van gedeelde trots op de natie, ondanks de diverse achtergrond van de bevolking. Je ziet die vanzelfsprekendheid van een nationaal 'wij'-gevoel.

Suriname of Nederland

Een Persoonlijk Vraagstuk Over Identiteit, Vechten of Vertrekken

Deze twee voorbeelden van landen waar een gevoel van eenheid en nationale trots prima samengaan met etnische verscheidenheid, zetten me aan het denken over mijn eigen ervaringen in Nederland. En dat stemt me tot nadenken. Waarom is het in Nederland zo anders? Waarom worden Nederlanders met een donkere huidskleur zo vaak geconfronteerd met discriminatie op basis van hun huidskleur? Ik voel dat het me steeds meer begint te raken, vooral die constante vraag over waar ik 'écht' vandaan kom.

Het zet me aan het denken over mijn volgende stap. Want als je je ergens niet echt thuis voelt, als je constant het gevoel hebt dat je anders bent, dan ga je nadenken over alternatieven. Deze vragen spoken door mijn hoofd en zetten me aan het denken over mijn toekomst en die van mijn halfbloed kinderen. De optie om te vertrekken komt steeds meer op als een oplossing. Het idee om Nederland achter me te laten wordt sterker, niet uit boosheid, maar uit noodzaak. Omdat de veiligheid en het welzijn van mijn kinderen voorop staan.

En laat ik helder zijn: dit gaat niet over het idealiseren van een ander land. Het gaat over het creëren van een omgeving waarin mijn kinderen kunnen opgroeien zonder last van voortdurende discriminatie. Het gaat over het vinden van een plek waar ze als volwaardige burgers worden beschouwd, waar hun identiteit niet constant in twijfel wordt getrokken. Het gaat over het bieden van een toekomst waarin ze hun potentieel volledig kunnen benutten, zonder de obstakels die hen in Nederland continu in de weg staan. Want we zijn Nederlanders die door andere Nederlanders niet volledig geaccepteerd worden, simpelweg vanwege onze huidskleur.

Dus als Nederland zijn eigen burgers niet kan beschermen tegen discriminatie, dan zou de Nederlandse samenleving of regering ons moeten uitkopen. Ik zeg: bied ons een basis, een startkapitaal, om elders een nieuw leven op te bouwen. Want het is niet genoeg om simpelweg weg te gaan en te doen alsof er niets aan de hand is. De realiteit is dat we een fundamenteel recht hebben op een leven zonder discriminatie, zonder de constante last van het gevoel er niet volledig bij te horen.

Als die fundamentele rechten binnen de Nederlandse samenleving structureel worden geschonden, dan rust er een morele en wellicht zelfs een juridische verplichting op de Nederlandse samenleving, of haar regering, om ons te compenseren voor het leed dat is veroorzaakt. Dus als mijn kinderen en ik ooit besluiten om te vertrekken uit Nederland, zullen we dat niet met lege handen doen. Want we zijn immers Nederlanders die gediscrimineerd worden in eigen land.

En dan is er nog die misvatting over identiteit. Wij, mijn halfbloed kinderen en ik, hebben geen 'dubbele nationaliteit'. We zijn niet 'half dit' of 'half dat'. Qua identiteit hebben we één nationaliteit: we zijn compleet Nederlands.

Het is een slopende dans, dit voortdurend moeten aanpassen. Het is een gevecht om erbij te horen, een strijd die eindeloos lijkt. Niet alleen voor mij, maar ook voor mijn kinderen. Ik moet mezelf afvragen: wat is mijn volgende stap? Kies ik ervoor te vechten voor onze plek, of om weg te gaan? Weg uit een land dat ons op zoveel manieren het gevoel geeft niet welkom te zijn. De ervaring in Suriname heeft me laten zien dat het anders kan, dat

nationale identiteit gebaseerd kan zijn op eenheid en exclusiviteit, en dat is wat ik ook zoek voor mezelf en mijn gezin.

Ik sta voor een kruispunt. De ene weg leidt naar een gevecht, een strijd voor erkenning, voor een plek aan tafel in een samenleving die mij en mijn kinderen blijkbaar niet direct als gelijken ziet. Het is de weg van activisme, van eindeloos uitleggen, argumenteren en proberen te veranderen wat diepgeworteld lijkt. Het is een weg die energie kost, die frustratie oproept, maar die ook de potentie heeft om de zaak te veranderen.

De andere weg, die lonkt met een zekere rust en berusting, is die van vertrek. Vertrekken met opgeheven hoofd, op zoek naar een plek waar mijn identiteit niet constant bevraagd wordt, waar mijn huidskleur geen obstakel is. Het is de weg van zelfbehoud, van kiezen voor een omgeving waar ik mezelf kan zijn zonder verantwoording af te hoeven leggen over mijn afkomst.

De keuze is niet makkelijk. Het is een beslissing die de toekomst van mijn gezin en mijzelf vormt. Het is een afweging tussen vechten voor een

beter Nederland in een omgeving die mij niet altijd welkom heet, of het geluk en de rust zoeken in een omgeving waar ik denk vrij te kunnen ademen. Het is een zwaar dilemma, waarin je afweegt wat je achterlaat en waar je aan begint. De vraag dwingt tot nadenken over een mogelijke "hoe verder". Is het de moeite waard om in een land te blijven waar je je niet volledig geaccepteerd voelt, waar je nationaliteit continu in twijfel wordt getrokken? Of vertrekken naar je vaderland waar Nederlanders met een Surinaamse afkomst soms gezien worden als "landverraders", alsof we onze roots hebben verloochend door in Nederland te wonen. De belangrijkste vraag is dan: als je overweegt om in Suriname of in Nederland te wonen, waar moet je op letten?

De Afweging

Waar moet je op Letten als je in Suriname of in Nederland Wilt Wonen?

Laat ik beginnen met Suriname. Als je overweegt om in Suriname te gaan wonen, bereid jezelf en je gezin dan voor op een cultuurshock.

Geologisch gezien mag Suriname dan wel oeroud zijn, mijn persoonlijke geschiedenis met dit land begint in 1963, het jaar waarin ik in district Suriname geboren ben. De geschiedenisboeken staan vol verhalen over de koloniale tijd, de slavernij en de oorspronkelijke bewoners, maar ik voel dat die verhalen niet mijn verhaal zijn. Ze zijn geschreven door anderen, vaak met een subjectieve bril, en naar mijn mening zorgen ze eerder voor verdeeldheid dan voor verbinding. Voor mij, en wellicht voor veel Surinamers, begint het echte verhaal in een recenter verleden: de onafhankelijkheid van Suriname op 25 november 1975. Dát markeerde mijn tijdperk, een moment waarop wij begonnen met het vormgeven van onze eigen identiteit. Mijn geschiedenis begint hier, in dit tijdperk. Dat is het Suriname dat ik me eigen heb gemaakt, het Suriname dat ik ken.

Suriname, gelegen aan de noordoostkust van Zuid-Amerika, is het kleinste onafhankelijke land van dat continent. Met ruim 163.000 vierkante kilometer is Suriname ongeveer vier keer zo groot als Nederland. Het land heeft een kustlijn van 386 km en een tropisch regenwoudklimaat met hoge temperaturen (35˚C) en een hoge luchtvochtigheid gedurende het hele jaar. De gemiddelde temperatuur is 28˚C. De kleine regentijd is in december/januari. De kleine droge tijd is februari, maart en april. De grote regentijd is mei tot half augustus. De grote droge tijd is half augustus tot november. Suriname telt ongeveer 623.000 inwoners. Sinds 1 januari 2004 is de Surinaamse dollar (SRD) als officiële munteenheid ingevoerd. Amerikaanse dollars en de euro worden ook geaccepteerd.
De land code is +597 en de tijdzone is GMT-3. Het tijdsverschil tussen Suriname en Nederland is daardoor in de winter 4 uur en in de zomer 5 uur.

De hoofdstad Paramaribo, met een oppervlakte van 182 vierkante kilometer en waar maar liefst ongeveer de helft van de gehele bevolking van Suriname woont, is het kloppend hart van Suriname. Paramaribo werd in 1667 gesticht door

de Nederlanders. De stad is gebouwd aan de oever van de Surinamerivier en is ontworpen met een specifieke indeling, waarbij de verschillende wijken zijn georganiseerd in concentrische ringen rondom het historische centrum. Dit ontwerp is typerend voor koloniale steden en heeft de stadsplanning van Paramaribo beïnvloed.

De binnenste ring bevat vaak de oudste en meest historische gebouwen, zoals de indrukwekkende houten kathedraal, het paleis van de gouverneur en talrijke koloniale huizen die nu deel uitmaken van het UNESCO Werelderfgoed. Naarmate men verder van het centrum komt, vindt men modernere woonwijken en commerciële gebieden, die de groei en ontwikkeling van de stad door de jaren heen weerspiegelen.

Suriname is de thuisbasis van een diverse bevolking, die bestaat uit verschillende etnische groepen waaronder de Javanen, Hindoestanen, Chinezen, Nederlanders, Indianen, Marrons en de Stadscreolen. Iedere cultuur draagt bij aan de identiteit van het land en heeft zijn eigen tradities en levenswijzen.

Javanen: Afkomstig uit Indonesië (Java) en geëmigreerd als contractarbeiders, staan Javanen bekend om hun sterke gemeenschapszin, rijke culinaire tradities en ambachtelijke vaardigheden. De Javanen hebben hun stempel gedrukt op de Surinaamse keuken. Ze runnen talloze 'toko´s' waar je terecht kunt voor heerlijke Javaanse gerechten, snacks en dranken. Maar laten we niet vergeten dat ze, net als andere groepen, ook te maken hebben met armoede en beperkte kansen.

Hindoestanen: Ook geëmigreerd als contractarbeiders, maar dan uit Brits-India. Het zijn mensen met een diepgewortelde religie (Hindoeïsme) en tradities. Hindoestanen zijn sterk vertegenwoordigd in de landbouw, met een lange traditie in de rijstteelt en veeteelt. Vele zijn ondernemend en hebben hun weg gevonden in de handel. Helaas zijn sommige ook doorgestoten naar andere sectoren, zoals de handel in drugs.

Chinezen: De eerste Chinese contractarbeiders arriveerden in Suriname in 1853. Ze kwamen voornamelijk uit de provincie Guangdong in het zuidoosten van China. Vooral uit de districten Hakka. Hakka zijn een subgroep binnen

de Han-Chinese bevolking met een eigen dialect en culturele tradities. De armoede en de politieke instabiliteit in hun geboortestreek motiveerden hen om een nieuw leven te zoeken in Suriname. Later, in de 20e eeuw, kwamen er nieuwe golven van Chinese migranten naar Suriname. Deze nieuwe migranten kwamen uit andere delen van China, zoals Hongkong en Shanghai. Vandaag de dag vormen de Surinaamse Chinezen een succesvolle en gerespecteerde gemeenschap in Suriname. Ze hebben hun eigen cultuur en tradities behouden, maar ze zijn tegelijkertijd volledig geïntegreerd in de Surinaamse samenleving. De aanwezigheid van Chinezen in Suriname is enorm toegenomen. Hun supermarkten en restaurants zijn overal te vinden, daarnaast zijn ze ook actief in de hout- en goudsector. Echter, ik kan het niet ontkennen, de goede niet te na gesproken, dat er geruchten zijn over Chinese betrokkenheid bij andere, minder legale activiteiten.

Nederlanders (Boeroes):
Afstammelingen van Nederlandse boeren die zich in Suriname vestigden, vormen een historische groep. Hun invloed is misschien niet meer zo groot als vroeger, maar hun geschiedenis is onlosmakelijk verbonden met die van het land. Ze

zijn vaak betrokken bij landbouw en horeca.

Indianen: Als de oorspronkelijke bewoners van Suriname leven inheemse gemeenschappen vaak in afgelegen gebieden. Ze kampen met veel uitdagingen, waaronder landrechten, toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, en de bescherming van hun cultureel erfgoed. Daarnaast hebben ze te maken met armoede en de aantasting van hun leefgebied door mijnbouw en houtkap. Sommige gemeenschappen proberen hun traditionele levensstijl te behouden, terwijl anderen actief betrokken zijn bij ecotoerisme.

Marrons: De Marrons zijn afstammelingen van Afrikaanse slaven die ontsnapten van de plantages van blanke kolonisten. Traditioneel leefden velen in het binnenland, waar houtbewerking lange tijd een belangrijke bron van inkomsten vormde. Hun traditionele bestaan, dat tegenwoordig echter steeds meer verbonden is met kleinschalige goudwinning, wordt steeds bedreigd. Dit dwingt steeds meer Marrons hun vertrouwde omgeving te verlaten en hun geluk te beproeven in Paramaribo. Deze migratie naar de stad is echter allesbehalve een eenvoudige overgang.

Generaties lang hebben Marrons een geïsoleerd bestaan geleid in het binnenland, met een eigen cultuur, tradities en een eigen economisch systeem.

Dit heeft in de stad geleid tot een aanzienlijke achterstand op het gebied van onderwijs en toegang tot de arbeidsmarkt, wat weer bijdraagt aan criminaliteit en milieuproblemen.

En net als bij sommige Hindoestanen, heb ik het idee dat ook veel Marrons, de goede niet te na gesproken, betrokken zijn bij de drugshandel. Zelfs Marron-personen in hoge posities zijn in verband gebracht met drugshandel. De vicepresident met een Marron-afkomst, Ronnie Brunswijk, is bijvoorbeeld in het verleden door Nederland en Frankrijk schuldig bevonden aan drugsdelicten. Het is een trieste realiteit dat zowel leden van de Marron-gemeenschap als leden van de Hindoestaanse gemeenschap in toenemende mate betrokken raken bij deze criminele activiteiten.

Stadscreolen: Volgens de geschiedenisboeken en de verhalen die door mijn voorouders werden doorgegeven (voorouders die ik zelf nooit heb gekend), ligt de oorsprong van de Creolen in Afrika. Eenmaal in

Suriname aangekomen, werden zij vaak in twee groepen verdeeld: een groep werd tewerkgesteld op de plantages, waar ze onder zware omstandigheden werkten in de landbouw. De andere groep, degenen die later bekend zouden staan als de Stadscreolen, werden ingezet in de huishoudens van de Nederlandse kolonisten. Zij verzorgden de kinderen, onderhielden de tuinen en verrichtten andere huishoudelijke taken.

De Stadscreolen ontwikkelden een bijzondere band met de kolonistenfamilies en leerden de taal en gewoonten van de blanke kolonisten. Door de nauwe interactie ontstonden er soms relaties, en de kinderen die daaruit voortkwamen werden eveneens tot Stadscreolen gerekend. Deze groep kreeg door hun positie een zekere voorkeurspositie binnen de koloniale samenleving.

Na het vertrek van de kolonisten namen de Stadscreolen vaak de leiding over in diverse domeinen. Ze beschikten over de kennis van de westerse wereld, spraken de taal van de machthebbers en hadden vaak toegang tot netwerken die voor andere groepen minder toegankelijk waren.

De onafhankelijkheid van Suriname in 1975 markeerde een keerpunt. Hoewel er een nieuwe nationale identiteit ontstond, bleven de invloeden uit de koloniale tijd nog lang voelbaar. Volgens de overlevering hebben de Stadscreolen een belangrijke rol gespeeld in de politiek van Suriname. Er wordt beweerd dat ze soms onder één hoedje speelden met de blanke Nederlanders, waarbij ze de belangen van de voormalige koloniale macht beschermden. In ruil daarvoor zouden ze gepromoveerd en bevoordeeld zijn.

De samenwerking raakte onder druk toen een aantal Surinaamse en Nederlandse Stadscreoolse prominenten, de goede niet te na gesproken, in de jaren '80 uit puur eigenbelang cocaïne naar Nederland begonnen te smokkelen. Dit had een negatieve invloed op de relatie tussen Suriname en Nederland en veroorzaakte spanningen en conflicten. De uiteindelijke breuk tussen Nederland en Suriname volgde echter toen Desi Bouterse in 1982 een staatsgreep pleegde en de macht in Suriname greep. Deze staatsgreep zou Suriname voorgoed veranderen.

Desi Bouterse, die in de jaren '80 aan het hoofd stond van een Surinaams militair regime dat verantwoordelijk

was voor de dood van vijftien tegenstanders, werd in 1999 in Nederland bij verstek veroordeeld voor cocaïnesmokkel. Hij kreeg een gevangenisstraf van zestien jaar en een boete van 4,6 miljoen gulden.

Bouterse werd al 15 jaar eerder in verband gebracht met drugssmokkel en was in 1986 het voornaamste doelwit van een undercoveroperatie in Miami. De Amerikaanse justitie arresteerde toen Etienne Boerenveen, Bouterse's rechterhand, die een drugslijn vanuit Paramaribo probeerde op te zetten.

Van 2010 tot 2020 was Bouterse president van Suriname. Na zijn definitieve veroordeling voor de Decembermoorden in december 2023, waarvoor hij in januari 2024 tot 20 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, sloeg Desi Bouterse op de vlucht en was sindsdien voortvluchtig. De oud-president van Suriname, Desi Bouterse, die bij verstek veroordeeld was voor drugshandel, overleed kort voor kerst in 2024.

Stadscreolen vormen een belangrijke groep in Suriname en zijn vaak goed vertegenwoordigd in administratieve functies. Vanwege hun geschiedenis en ervaring zijn ze vaak bedreven in

organisatie en management. Deze vaardigheden zijn cruciaal voor de werking van overheidsinstellingen en bedrijven, waar zij een sleutelrol spelen in het faciliteren van een soepele administratie. Creolen hebben een rijke culturele geschiedenis en hun invloed is zichtbaar in verschillende aspecten van het Surinaamse leven, van muziek en dans tot literatuur en politiek.

Tussen Brochure en Bittere Realiteit

De Uitdagingen waarmee Suriname Kampt zijn Enorm

Waar moet je nog meer op letten als je naar Suriname wilt emigreren? Een belangrijk punt is de taal. Te midden van de vele gesproken talen die Suriname rijk is, waaronder Sranantongo, Hindi, Javaans, en Saramaccaans, is Nederlands de officiële taal van Suriname, een erfenis van de koloniale tijd. De aanwezigheid van het Nederlands in Suriname dateert uit de 17e eeuw, toen het gebied onder Nederlands koloniale heerschappij kwam. Gedurende deze periode werd het Nederlands niet alleen de taal van bestuur, onderwijs en handel, maar ook symbool van macht en prestige. Hoewel de kolonisatie in 1975 officieel eindigde, bleef het Nederlands stevig verankerd als de officiële taal, een onmisbare pijler van de Surinaamse samenleving. De Nederlandse taal speelt een cruciale rol als werktaal van de overheid, het rechtssysteem, het hoger onderwijs en de media. Kennis van het Nederlands is onmisbaar voor toegang tot bepaalde beroepen en hoger onderwijs,

waardoor de Nederlandse taal een sleutel tot succes blijft.

Echter, de tijden veranderen. In het verleden werd vaak met trots beweerd dat Surinamers het Nederlands minstens zo goed beheersten als menig Nederlander. Anno 2025 is van deze hoogstaande reputatie nog maar weinig over. Er is sprake van een duidelijke achteruitgang in de beheersing van het Nederlands onder de Surinaamse bevolking.

Deze zorgwekkende trend is niet langer louter anekdotisch bewijs van alledaagse conversaties op straat. Het probleem sijpelt door tot in de hoogste politieke kringen. Het is tegenwoordig geen uitzondering meer om berichten te lezen over ministers, ja zelfs de president en de vicepresident, die zich in het openbaar in gebrekkig Nederlands uitdrukken.

Naast de taal zijn er nog andere belangrijke aspecten om op te letten bij een emigratie naar Suriname. Een belangrijk punt zijn de kosten voor onderwijs, die variëren afhankelijk van het type school dat je voor je kinderen kiest. Er zijn zowel openbare als particuliere scholen. Openbare scholen zijn meestal

kosteloos of hebben zeer lage kosten, al moet je soms betalen voor boeken, schooluniformen en andere materialen. Daarentegen kunnen particuliere scholen aanzienlijk duurder zijn, met kosten die variëren van ongeveer 500 euro tot 2000 euro per jaar, afhankelijk van de school en het niveau van onderwijs.

Verder is het belangrijk om rekening te houden met de algemene levensonderhoudskosten. Huurprijzen variëren afhankelijk van de locatie en grootte van de woning. In Paramaribo, de hoofdstad, kunnen huurprijzen variëren van 500 euro tot 3000 euro per maand voor een woning of appartement (naar Nederlandse maatstaven). Wat betreft voedsel: lokale producten zijn over het algemeen betaalbaar, maar geïmporteerde goederen kunnen duurder zijn. Openbaar vervoer is relatief goedkoop, maar veel mensen kiezen voor een eigen auto voor gemak, waarbij je rekening moet houden met brandstofkosten en onderhoud. Nutsvoorzieningen zoals water, elektriciteit en internet kosten tussen 100 euro en 250 euro per maand.

In de brochure staat dat Suriname bekendstaat om zijn ongerepte

regenwouden, de indrukwekkende Amazone en de rijke biodiversiteit. Althans, dat is het beeld dat de brochures ons voorspiegelen. Een paradijs voor natuurliefhebbers, een smeltkroes van warme culturen en een ontspannen levensstijl, zo wordt het land vaak gepresenteerd. Maar de romantische voorstelling van het land is niet het volledige verhaal, achter de groene façade schuilt een complexere realiteit. Suriname is een rijke en complexe mix van culturen die, op papier, prachtig klinkt. Maar laten we eerlijk zijn, dit is niet de realiteit van Suriname in 2025. De dagelijkse praktijk is minder rooskleurig. Ondanks de overvloed aan natuurlijke rijkdommen die het land bezit, is armoede een hardnekkig probleem. Vooral in Paramaribo en het afgelegen binnenland worstelen veel mensen om rond te komen. De inkomensongelijkheid is frappant en verdeelt de samenleving.

Ook de veiligheidssituatie is verre van ideaal. Druggebruik en overvallen zijn geen uitzonderingen en dragen bij aan een gevoel van onveiligheid bij de bevolking. Het uitgaansleven is beperkt, zeker in vergelijking met andere Zuid-Amerikaanse landen, en het reizen naar het ongerepte

binnenland, dé trekpleister van Suriname, is voor velen onbetaalbaar.

Zelfs de culinaire verscheidenheid, geprezen als een van de charmes van Suriname, kent haar beperkingen. Hoewel de Surinaamse keuken onmiskenbaar heerlijk is, draait het vaak om dezelfde gerechten: bami, nasi en roti, in talloze variaties. Elk restaurant biedt ze aan, en hoewel de smaak per gelegenheid verschilt, mis je soms toch de verrassing en de diversiteit.

Daarnaast is de infrastructuur in Paramaribo verouderd en veel plekken zijn verpauperd. Wegen zijn slecht onderhouden en openbare voorzieningen zijn beperkt. Soms is er zelfs geen water (uit de kraan) en bij hevige regenval staan hele gebieden onder water.

De gezondheidszorg laat te wensen over. Wachttijden zijn lang en specialistische zorg is niet altijd beschikbaar. Als je ernstig ziek bent in Suriname en geen geld hebt, is overleven een uitdaging. Tropische ziekten, overgedragen door muggen, zijn een reëel gevaar. Dengue, Malaria en Zika zijn risico's waarmee je rekening moet houden. En dan is er de politiek; de politiek is een

heikel punt. Er zitten aantoonbaar dieven, drugsdealers en zelfs moordenaars in de regering. Suriname wordt gezien als een 'narcostaat'.

Dit brengt mij terug bij de vraag of ik, met mijn westerse mentaliteit en gewoonten, wel zou passen in het Surinaamse systeem. Zou ik samen met mijn gezin kunnen wennen aan de andere manier van leven, het andere tempo, de andere prioriteiten? Ik vraag me af, met mijn westerse mentaliteit en gewoonten, of een verhuizing naar Suriname werkelijk een succes zou kunnen worden. Zou het me lukken om te aarden in een cultuur die zo anders is dan wat ik gewend ben? Twintig jaar na de onafhankelijkheid is de levensstandaard in Suriname gedaald tot die van een Derde Wereldland. Een harde realiteit, gekenmerkt door armoede, honger, criminaliteit, drugsverslaafden en ziekten. Deze situatie staat in schril contrast met de tijd vóór 25 november 1975, toen Suriname een welvarend rijksdeel was, wellicht zelfs de meest welvarende regio in heel Zuid-Amerika. De verhalen over die glorietijd, over de economische bloei en de relatieve welvaart, maken de huidige situatie des te pijnlijker. Het roept de vraag op hoe een land in zo korte tijd zo

drastisch in levensstandaard kan dalen. En, belangrijker nog, het confronteert mij met een belangrijke overweging: kan ik, als iemand die gewend is aan de westerse efficiëntie en consumptiegerichte cultuur, me aanpassen aan een leven waarin de dagelijkse realiteit wordt bepaald door economische schaarste en andere prioriteiten?

De gedachte aan een trager tempo, een andere manier van denken en een andere invulling van het begrip 'prioriteit' roept gemengde gevoelens op. Enerzijds spreekt de rust en de gemeenschapszin, vaak kenmerkend voor ontwikkelingslanden, mij aan. Anderzijds vrees ik de frustratie die kan ontstaan door bureaucratie, gebrek aan infrastructuur en de dagelijkse strijd om te overleven.

De Terugkeer naar Suriname

Mythe en Realiteit van Bijdragen uit Nederland

De uitdagingen die Suriname kent, zijn enorm. Als donkere Nederlander met Surinaamse roots worstel ik met een vraag die velen van ons bezighoudt: kan ik daadwerkelijk in Suriname wonen en een positieve bijdrage leveren? Het is een vraag die verder reikt dan enkel de wens om 'thuis' te komen.

De romantische idealen over de rol van Surinaamse Nederlanders uit Nederland in de ontwikkeling van Suriname moeten we achter ons laten. Suriname bevindt zich in een andere ontwikkelingsfase dan Nederland. Het idee van een massale terugkeer met expertise om Suriname te transformeren klinkt mooi, maar de realiteit is vaak anders. Veel Surinaamse Nederlanders hebben in diverse sectoren in Nederland gewerkt, maar zelden in leidinggevende posities. We zijn niet de uitvinders of directeuren geweest die de Nederlandse economie op hun kop hebben gezet. En eerlijk is eerlijk, er zijn geen significante uitvindingen of bijdragen van Surinaamse Nederlanders die de

Nederlandse economie fundamenteel hebben veranderd.

Ik zal eerlijk zijn: ik ben op zoek geweest naar Surinaamse en Surinaams-Nederlandse namen die een significante bijdrage hebben geleverd aan de wetenschap, technologie, of andere gebieden die direct het leven van mensen verbeteren, in Suriname of Nederland. Net zoals we in Nederland figuren kennen als Christiaan Huygens, Antoni van Leeuwenhoek, of Willem Einthoven, vroeg ik me af of er vergelijkbare Surinaamse of Surinaams-Nederlandse figuren zijn. Hebben zij een cruciale rol gespeeld in de ontwikkeling van technologieën, wetenschappelijke ontdekkingen, of baanbrekende oplossingen voor maatschappelijke problemen bedacht? Zijn er patenten op hun naam en publicaties die hun werk beschrijven? Helaas heb ik tot nu toe, specifiek op het gebied van wetenschap en technologie, nog geen concrete voorbeelden gevonden die zich kunnen meten met de impact van bijvoorbeeld Huygens of Van Leeuwenhoek.

Mijn zoektocht naar bewijs – in boeken, documenten, archieven – richtte zich op het vinden van concrete voorbeelden. Ik ben niet geïnteresseerd in vage beweringen

over "vele Surinaamse Nederlanders die zich hebben ingezet", maar juist in specifieke namen en daden die een aantoonbaar verschil hebben gemaakt. Het gaat mij niet om Surinaamse en Surinaams-Nederlandse entertainers of profsporters zoals profvoetballers, hoe talentvol of succesvol ze ook mogen zijn; zij zijn niet de voorbeelden waarnaar ik op zoek ben. Ik zoek naar individuen wiens werk rechtstreeks bijdraagt aan de verbetering van ons leven, onze kennis, of onze technologie. Misschien dat iemand als Clark Accord in de buurt komt. Hoewel Clark Accord geen wetenschapper of uitvinder was, heeft hij ongetwijfeld een belangrijke bijdrage geleverd aan de Surinaamse identiteit en cultuur. Zijn roman bracht het verhaal van de Surinaamse bigisma (sterke vrouw) onder de aandacht van een breed publiek en vergrootte daarmee de bewustwording en waardering van de Surinaamse geschiedenis en cultuur in zowel Suriname als Nederland. Zijn impact ligt dus vooral op cultureel vlak.

Eerlijk gezegd valt mijn zoektocht tot nu toe tegen. Ik heb weinig concrete voorbeelden gevonden die ik met zekerheid kan aanmerken als baanbrekende uitvindingen of cruciale

bijdragen aan wetenschap en technische vooruitgang. Natuurlijk, er zijn veel Surinamers en Surinaamse Nederlanders die hard werken en een positieve invloed hebben op hun omgeving. Maar de soort doorbraken die ik zoek, de impactvolle ontdekkingen en uitvindingen, die zijn schaars gedocumenteerd binnen deze gemeenschap, althans, dat is mijn indruk tot nu toe. Mijn zoektocht naar Surinamers of Surinaamse Nederlanders die een uitvinding of bijdrage aan de Surinaamse of algemene samenleving hebben gedaan, heeft me niet gebracht wat ik had gehoopt. En dat is jammer, want als we niet weten welke Surinamers of Surinaamse Nederlanders er in het verleden een bijdrage hebben geleverd, is het lastiger om rolmodellen te creëren en toekomstige generaties te inspireren.

En dan zijn er nog de diepgewortelde problemen waarmee Suriname kampt: corruptie, een verdeelde samenleving en een gebrek aan politieke stabiliteit. Het land heeft een jonge democratie, waarin politieke ervaring en gekwalificeerd leiderschap vaak ontbreken. Ik hoor vaak kritiek op politici die op hoge posities terecht zijn gekomen zonder relevante opleiding of ervaring, en dat is

terecht. Het idee dat politici zichzelf verrijken ten koste van het land is ronduit verontrustend. En dan is er dat systeem dat vrienden en kennissen op hoge posities worden geplaatst, puur en alleen dankzij connecties, zonder dat er naar kwalificaties wordt gekeken, wat zorgen baart.

Dus mijn vraag aan mezelf is: wat is dan precies de concrete bijdrage die ik, die wij, kunnen leveren bij een terugkeer naar Suriname? Het is naïef om te denken dat westerse kennis zomaar gekopieerd en geplakt kan worden in de Surinaamse context. Het is een misvatting te denken dat westerse kennis zomaar één op één overgeplant kan worden naar een land als Suriname. Suriname heeft een tropisch klimaat, een andere cultuur, een andere manier van werken. Veel westerse expertise, gebaseerd op vier seizoenen of een gevestigde economie, is simpelweg niet direct toepasbaar.

We, sommige van ons, hebben misschien een bepaald niveau van onderwijs of ervaring, maar dat moet vertaald en aangepast worden aan de lokale realiteit.

Daarom worstel ik met de vraag: wat kan ik, als donkere Nederlander met

Surinaamse afkomst, bijdragen aan de opbouw van Suriname? Want net als veel andere Surinaamse Nederlanders in Nederland, heb ik een binding met Suriname. Het is het land waar ik ben geboren en waar ik sterke familiebanden heb. De wens om bij te dragen aan de ontwikkeling van het land is groot, maar de weg daarnaartoe is bezaaid met uitdagingen. Het is een persoonlijke zoektocht, een balans tussen droom en realiteit. Het is een zoektocht naar de juiste manier om mijn kennis en ervaring in te zetten voor de toekomst van Suriname. Een zoektocht die het verschil kan maken, rekening houdend met de complexe realiteit van dit prachtige, maar ook uitdagende land.

Als je overweegt om in Suriname te gaan wonen, neem de tijd om de taal te leren, de gebruiken te begrijpen en de lokale bevolking te respecteren. Wees je bewust van de armoede en de ongelijkheid. En wat het allerbelangrijkste is: wees geduldig, want dingen gaan niet altijd even snel als je gewend bent.

En dan is er mijn blanke, Nederlandse vrouw.

De stap naar een nieuw land is altijd een avontuur, maar wanneer dat land Suriname is, met zijn rijke cultuur, uitdagingen en eigen tempo, kan het een ware vuurproef zijn – zeker voor een blanke, Nederlandse vrouw. De vraag is niet óf ze zal wennen, maar hoe ze zal wennen.

Want het is niet zomaar een vakantie. We gaan er voor een tijdje wonen, een nieuw hoofdstuk beginnen. Voor mij is het een terugkeer, een thuiskomen. Voor haar… is het een sprong in het diepe.

Natuurlijk, ik heb haar al veel verteld over Suriname. Maar het zelf beleven is toch echt anders.

Nederland en Suriname, hoewel historisch verbonden, verschillen enorm. De efficiëntie, de strakke planning en de relatieve welvaart van Nederland staan in schril contrast met het relaxtere tempo, de armoede en de ongelijkheid die in Suriname aanwezig zijn. Zal ze kunnen wennen aan die plotselinge overgang? Het

weer, bijvoorbeeld, is een factor. De constante hitte, de hoge luchtvochtigheid en de aanwezigheid van muggen zijn dingen waar je aan moet wennen. Maar het is niet alleen het klimaat. Het leven in Suriname kent een andere dynamiek, een ander ritme. Dingen gaan er minder snel, minder efficiënt dan ze in Nederland gewend is. Geduld is een schone zaak, en dat zal ze zeker nodig hebben.

Ook de sociale context is anders. De openheid en de directe communicatie in Nederland kunnen in Suriname soms als bot worden ervaren. Respect voor ouderen en het hechten aan familiebanden spelen een veel grotere rol. Zal ze zich thuis voelen in de Surinaamse cultuur, die zo anders is dan de Nederlandse?

De armoede en ongelijkheid zijn wellicht de grootste uitdagingen. Het contrast met de Nederlandse welvaart is groot en kan confronterend zijn. Zal ze zich kunnen aanpassen aan een omgeving waar de dagelijkse strijd om te overleven voor velen realiteit is?

Ik weet dat het niet makkelijk zal zijn. Maar ik zie ook zoveel potentieel, zoveel kansen voor haar om te groeien en te bloeien in Suriname. En gelukkig heeft ze al

enkele belangrijke voordelen. Het is een onschatbaar voordeel dat ze het Sranantongo begrijpt, en zelf al een beetje spreekt. Haar kennis van het Sranantongo is goud waard. Dit is een enorme troef! Het is niet alleen een praktische vaardigheid, maar ook een blijk van respect voor de Surinaamse cultuur. Het opent deuren, maakt gesprekken makkelijker, bevordert een gevoel van verbondenheid en laat de Surinaamse bevolking zien dat ze echt moeite doet om zich te integreren. Verder creëert het Sranantongo verbinding en helpt het haar de cultuur beter te begrijpen.

En dan is er haar liefde voor de Surinaamse keuken. Niet alleen kan ze al redelijk wat Surinaamse recepten bereiden, ze kan zelfs al traditionele koeken bakken en siropen maken. Voedsel is een universele taal, en haar investering in de Surinaamse culinaire tradities is een teken van oprechte interesse en een liefdevolle omarming van de cultuur.

Ik weet dat het niet altijd makkelijk zal zijn. Ik weet dat het een uitdaging zal zijn. Er zullen cultuurverschillen zijn, misverstanden en momenten van frustratie. Maar ik heb er alle vertrouwen in. Met haar open blik,

haar nieuwsgierigheid en haar liefde voor mij en mijn land, denk ik dat ze in Suriname haar draai zal kunnen vinden. En ik zal er uiteraard zijn om haar te steunen, haar wegwijs te maken en haar Suriname te laten zien van al zijn kanten. Het wordt een avontuur, een leerproces, en hopelijk een onvergetelijke ervaring voor ons. Ik kijk er enorm naar uit om dit samen met haar te beleven. Maar de toekomst zal uitwijzen hoe haar Surinaamse avontuur verder zal verlopen.

En dan mijn kinderen... Het leven heeft me veel gebracht, vreugde en verdriet, liefde en verlies. Ik ben gezegend met zeven kinderen, maar het lot heeft mij ook wreed getroffen door twee van hen te ontnemen. Twee dierbare zonen. De ene werd op gruwelijke wijze het slachtoffer van zinloos geweld, de andere al een uur na de geboorte. Ik draag ze altijd in mijn hart, en hoop dat ze hun rust hebben gevonden. Het verdriet slijt nooit helemaal, maar het leert je wel relativeren. Mijn vijf overgebleven kinderen zijn mijn alles. Mijn oudste dochter is volwassen en staat op eigen benen. Maar dan zijn er nog mijn vier minderjarige kinderen: 16, 11, 4 en 2 jaar oud. Halfbloedjes, met een donkere Nederlander die geboren is in Suriname (elke Surinamer die voor 1975 is geboren, was automatisch een Nederlander, dus ik ben altijd een Nederlander geweest) als vader en een blanke Nederlandse moeder. Kinderen van een andere generatie, met een grotere afstand tot mijn geboorteland Suriname.

En dat brengt me bij de vraag die me al zo lang bezighoudt: waar zullen mijn kinderen zich thuis voelen? Welke cultuur zal hun identiteit vormen? Moet ik ze laten opgroeien in

Nederland, het land waar ik het grootste deel van mijn leven heb gewoond en waar ze geboren zijn? Een land dat ondanks racisme en discriminatie ook kansen biedt: een goede opleiding, sociale voorzieningen, veiligheid en welvaart. Maar ik weet ook dat Nederland niet zonder zijn uitdagingen komt. Ik weet uit ervaring hoe het is om je er soms niet helemaal thuis te voelen, om steeds die vraag te krijgen: "Waar kom je vandaan?"

Of moeten we verhuizen naar Suriname, mijn geboorteland? Een land met een subtropisch klimaat, waar de zon altijd schijnt en ruimte en natuur in overvloed zijn. Een plek waar ze zich hopelijk niet hoeven te verdedigen om hun kleur, waar ze zich omringd voelen door mensen die op ze lijken.

Maar Suriname kent ook zijn schaduwzijden: armoede, ongelijkheid, een groot verschil tussen rijk en arm, achterstanden in het onderwijs, een andere mentaliteit, een wirwar aan culturen met eigen tradities en talen. En dan de politiek, de trage manier van denken en handelen, de onvermijdelijke muggen die je lek prikken. Suriname is compleet anders dan wat mijn kinderen gewend zijn. Ik

vraag me af of ze zich kunnen aanpassen aan een leven zonder het comfort dat ze in Nederland kennen. Hoe zullen ze het op school doen? Zullen ze vrienden maken, of juist eenzaam en buitengesloten raken omdat ze 'anders' zijn, halfbloedjes?

Het is geen hartverscheurend dilemma, maar een belangrijke keuze, een zoektocht. Welke weg ik ook kies, ik ben verantwoordelijk voor hun toekomst. Ik wil ze een plek geven waar ze kunnen bloeien, waar ze zich geliefd en geaccepteerd voelen, waar ze hun eigen identiteit kunnen ontdekken en omarmen, waar ze hun talent kunnen ontwikkelen en iets kunnen betekenen voor hun omgeving, voor het land waar ze wonen.

Misschien is een reis naar Suriname een goed begin. Dat ze het land zien waar hun vader is geboren en gedeeltelijk is opgegroeid. Misschien krijgen ze daar een gevoel, een connectie. Om te kijken of het de plek is waar ze kunnen groeien en een thuis kunnen vinden. Of is Nederland, ondanks alles, toch de beste plek voor hun toekomst?

De weg is nog onzeker, maar één ding staat vast: ik zal er alles aan doen om de juiste keuze te maken voor mijn

kinderen. Hun geluk, hun toekomst, is mijn grootste zorg en mijn drijfveer. Net als bij hun moeder, zal de tijd het uitwijzen. We zullen moeten afwachten wat de toekomst brengt. Ik wil er alleen zeker van zijn dat ik ze de best mogelijke start geef, waar ze ook terechtkomen.

Leven in Nederland

Bereid je voor, Meer dan Klompen en Tulpen

En dan Nederland: volgens de geschiedenis werd het huidige Koninkrijk der Nederlanden officieel gevestigd in 1815, na de val van Napoleon. Dit is het begin van Nederland als een monarchie, zoals we die vandaag de dag kennen. De 19e eeuw was een periode van natievorming en economische groei, met de opkomst van de industrie en de ontwikkeling van de infrastructuur.

De 20e eeuw werd echter gekenmerkt door de wereldoorlogen. De Eerste Wereldoorlog vond plaats tussen 1914 en 1918. Miljoenen soldaten en burgers verloren hun leven en vele steden en dorpen werden verwoest. Hoewel Nederland neutraal bleef, had de oorlog indirecte gevolgen, zoals economische spanningen en schaarste. De Tweede Wereldoorlog begon in 1939 en duurde tot 1945. Het was een van de meest verwoestende en dodelijke oorlogen in de geschiedenis, met miljoenen slachtoffers. Nederland werd in mei 1940 door nazi-Duitsland bezet. Een nare gebeurtenis in de Nederlandse geschiedenis is de vervolging van de Joden. Op 20 juni 1943 werd bij een razzia in Oost- en

Zuid-Amsterdam een groep Joden opgepakt die in Amsterdam verbleven. Tijdens de razzia van 29 september 1943 werden zij met 2000 andere Joden opgepakt en afgevoerd. Amsterdam werd 'Jodenvrij' verklaard.

Nederland kwam verwoest en verarmd uit de oorlog. Vanaf 1950 kon Nederland pas echt aan de wederopbouw beginnen. De Marshallhulp (Het Marshallplan was een Amerikaanse actie om West-Europa weer op te bouwen na de Tweede Wereldoorlog. De hulp bestond tussen 1948 en 1952 concreet uit geld, goederen, grondstoffen en levensmiddelen, deels in de vorm van lening en deels als gift. Nederland kon het Marshallplan goed gebruiken en het behoorde samen met het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, West-Duitsland en Italië tot de top 5 van begunstigde landen: het ontving 1127 miljoen dollar aan hulp; 109 dollar voor elke Nederlander) speelde hierbij een cruciale rol. De naoorlogse periode werd gekenmerkt door economische groei, de opbouw van de verzorgingsstaat en de dekolonisatie van Nederlands-Indië. De jaren zestig brachten een culturele revolutie met zich mee, met nieuwe ideeën over vrijheid, gelijkheid en democratie. Nu staat Nederland wereldwijd bekend

om zijn efficiënte en goed onderhouden infrastructuur. Dit omvat wegen, spoorwegen, waterwegen en luchthavens, die allemaal bijdragen aan de economische welvaart en het dagelijks leven in het land.

En ja, de infrastructuur is inderdaad indrukwekkend. De wegen, de spoorwegen, waterwegen - ze zijn essentieel voor de economische welvaart. De luchthavens van dit (kleine) landje met een grote impact, van klompen en tulpen tot innovatieve technologie en een progressieve mentaliteit, verbinden ons met de rest van de wereld. En ja, er wonen straks 18 miljoen mensen in dit land, met een groeiende bevolking door migratie en een stijgende levensverwachting.

Maar achter die cijfers en feiten schuilt een andere realiteit. Ik denk bijvoorbeeld aan mijn ouders, die, net als talloze andere Surinamers, hier kwamen in de hoop op een beter leven. Ze vonden welvaart, maar ze vonden ook racisme en discriminatie. De tolerantie waar Nederland zo prat op gaat, voelde voor hen vaak als een dun laagje vernis over een diepgewortelde ongelijkheid. De belofte van een gouden toekomst bleek voor velen een illusie. Ik zag het om

me heen groeien: de kloof tussen arm en rijk, de woningnood die steeds nijpender werd, de precaire situatie in de zorg en het onderwijs. Dit zijn geen abstracte problemen; het zijn dagelijkse worstelingen die het leven van veel mensen, waaronder mijn eigen familie en vrienden, beïnvloeden.

Als donkere Nederlander ken ik de verhalen van racisme en discriminatie. Ik heb het zelf ervaren, op het werk, op straat, bij sollicitaties. Ik zie hoe onze geschiedenis, de slavernij, nog steeds doorwerkt in de huidige Nederlandse maatschappij.

En dan is er de huizencrisis. Jongeren die jarenlang moeten wachten op een betaalbare woning. De prestatiedruk, de stress, de mentale problemen en de eenzaamheid die vaak verborgen blijven achter de voorgevel. Veel jongeren vluchten in de drugs. Niet alleen de softdrugs waar Nederland zo bekend om staat, maar ook de harddrugs die een hele generatie in hun greep houden.

Begrijp me niet verkeerd, ik heb in Nederland samen met mijn vrouw en mijn kinderen een leven opgebouwd. We hebben vrienden, familie, een carrière. Maar het voelt soms als een

gouden kooi - een land dat je klein houdt, een land waar je individualiteit beperkt lijkt tot consumptie en waar eenzaamheid op de loer ligt achter de façades.

Ik klaag, maar toch blijf ik hier, want dit is mijn thuis. Een land met zijn prachtige natuur, mooie stranden, de bruisende steden en de innovatie die overal zichtbaar is. Ik ben trots op mijn Nederlandse identiteit. Ik heb geleerd om me aan te passen, om de taal goed te spreken, om de Nederlandse cultuur te begrijpen. Maar tegelijkertijd ben ik me ook pijnlijk bewust van mijn anders zijn. Ik ben realistisch. Ik zie de mooie kanten, ja, maar ik ben me ook bewust van de minder mooie kanten. Nederland is een land van kansen, zeker, maar het is ook een land met zijn mooie en minder mooie kanten. Het is belangrijk om je daarop voor te bereiden als je hier wilt wonen.

Voor iedereen die overweegt om naar Nederland te komen zou ik zeggen: Investeer in je netwerk, leer de taal goed, probeer je aan te passen aan de Nederlandse cultuur. Maar bovenal: wees je bewust van de uitdagingen. Verwacht geen perfectie, maar wees bereid te vechten voor je plek in dit

complexe land. En misschien, heel misschien, kun je van die gouden kooi toch een fijn thuis maken zonder je eigen identiteit te verloochenen. Want eerlijk, ik ben trots op mijn roots, op mijn Surinaamse achtergrond. Die achtergrond maakt me wie ik ben, en ik zal er altijd voor uitkomen.

Waar vind je Echt een Thuis?

Strijden voor de Toekomst van mijn Halfbloed Kinderen

Het antwoord op de vraag "Nederland of Suriname: waar vind je echt een thuis?" is niet zwart-wit. Het is een diepe persoonlijke zoektocht, waarbij geen van beide opties perfect is. Het is wellicht niet eens een kwestie van kiezen voor het ene of het andere land, maar van het vinden van een manier om beide te omarmen, om een brug te bouwen tussen twee culturen en een identiteit te creëren die recht doet aan beide.

VERANDERING BEGINT VAN BINNENUIT

Uiteindelijk begint de verandering van binnenuit. Door zelfbewust te zijn van je eigen identiteit, door je roots te omarmen en je plek in de wereld te claimen. Door open te staan voor andere culturen en door je stem te laten horen tegen onrecht, of je nu in Nederland blijft, naar Suriname vertrekt, of een leven leidt tussen beide landen, het belangrijkste is dat je je thuis voelt in jezelf. Dat je de kracht vindt om je eigen pad te bewandelen en de toekomst vorm te geven die je voor jezelf en je kinderen wenst. Een toekomst waarin

diversiteit wordt gevierd en iedereen de kans krijgt om te bloeien, waar ze ook vandaan komen.

Een Persoonlijke noot van Criticus Dichter Harold Eikenhout

Geschreven op 8-2-1995

Help mij
Land in nood
Er is geen suiker
Er is geen brood

Help mij
Land in nood
De grond is droog
Mislukte oogst

Help mij
Land in nood
Geen medicijn
De patiënt gaat dood

Help mij
Land in nood
Wij hebben geen boeken
Geen pen voor de school

Help mij
Land in nood
SOS mijn land
Bloed, dood

Veertig en zovele jaren
eigen politiek in Suriname
Wie had gedacht dat het ons goed zou gaan
moest nog een nacht slapen gaan

Zelfstandigheid, wie had dat gedacht
Dit land, met al zijn schoonheid en pracht
Gegeven aan hen die hierheen gebracht
tegen hun wil, alleen om hun kracht

En vele na hen: avonturiers en op jacht
Dit is nu hun land, vol paradijselijke
schat
Bestormd door rovers en bedriegers,
die zagen dat het hier goed was om te
genieten

Geholpen door onze eigen hogepriesters
die al pratend en bedriegend in de
catacomben van lands eerste huis van ons
zweet en bloed zaten te genieten.

Patriotten
Weg met dit soort gespuis
Blijf niet zitten
Sta op, dit ons land wordt aan de
gravenstraat verkocht en verdeeld aan
rovers en bandieten

Wij zijn verdeeld en verscheurd
Niemand die de wonde heelt
Etterend, voortwoekerend in ons midden
Niemand die de wonde heelt
Wij vreten aan onszelf als ratten
Hongerig in een riool
De etterende etnische zweren die open barsten
Waaruit de stinkende vuil van verdeeldheid langzaam over ons kruipt
Niemand die de wonde heelt
Oh de stank die er zwerft
Verderfelijk verderf

Zovele jaren zijn voorbij gegaan
Noch zag ik jou staan
Ik kan jou vergeven
Doch niet vergeten
De pijn door jou mij aangedaan

Daar aan de rivier de Suriname
Daar wonen zij
Dat volkje van mij
Verdeeld zij langs zij
De Hindoestaan die plant groente en rijst
De Creool brult daar blijft het bij
De Javaan zit er stilletjes bij
De Libanees houdt zich afzij
De Chinees wordt er steenrijk
De Indiaan hoort er niet bij
Verdeeld als zij zijn dat volkje van mij
Speelbal voor Politiek en Partij

De uitbuiter komt niet van buiten
maar van ons eigen, die het bezitten
Je moet hen zien lachen
de rijken daar buiten
Spek voor hun zakken

De uitbuiter komt niet van buiten
maar uit ons midden
De volksleiders die voor
ons moeten beslissen
zijn listig en verkwistig

De uitbuiter komt niet van buiten
maar zit in ons midden
Hij die ons voor honger moet behoeden
onze gekozen broeders
hanteren de uitbuitersroede
ons vertrouwen in hen schenden
bedoezelen

De straten vol gaten
De winkels vol maar verlaten
De bussen voor het volk
niet te betalen
De grote D mocht niet baten
De trottoir vol onverlaten
Het volk
de mensen moeten het
falend gezag gelag betalen
Wij zijn aan de piraten overgelaten

Waar zijn zij gebleven
die ons hierhene bracht
Ons de vacht ontnomen
die ons warmte bracht

Waar zijn zij gebleven
die ons hierhene sleurde
Voor zijn eigen zak
Hij zal toch betalen
een onmenselijk gelag

Het spijt mij het te zeggen
Wij zullen het niet hebben
De eenheid die wij zoeken
schuilt in de kerken tempels
en moskee koepels

Zij houden ons gescheiden
door het geloof die wij belijden
Wij moeten ons bevrijden
van hen die ons misleiden

De kerken moskee en tempel
die moeten wij gebruiken
tot heil en zegen om die
eenheid te krijgen

Wij moeten nauw samenwerken
om een nationaal geloof te krijgen
Geen Katholiek
Geen Hindoepriest
Geen Moslim
Geen EBG
Baptist
Maar een gelovig Nationalist

In de ketel der brouwselen
weerspiegelt mij de toekomst
Zie ik in de borrelende hitte
van mijn geest
de ellende die aan ons gedachten
ontsnappen
Zich gravend als kraters
van bommen op aarde
Is dit de wereld die wij voor
ons kroost willen nalaten

Kon ik je verlaten zonder mezelf
te haten
Ik zou me haasten
Mijn hart zou dat niet verdragen
Daarom zal ik je lijdend dragen
tot de einde jouw dagen

Mijn land is van de top gevallen
Daar in het modder ligt zij bloedend neer
Verscheurd en verdeeld
door mijn broeders
die vechten voor de eer
Wie eerst de voeten
de ander om de hand
Wie het eerst zal bezitten
het grootste deel van mijn land
Zo zijn zij aan het verdelen
mijn geliefde vaderland

Mijn zielenherder is verdwenen
Ik zie hem in de stad niet meer
Wanneer ik hem wil spreken
moet ik het bos maar in
Daar kan ik met hem spreken
door te roffelen op de drum
Water moet ik plengen
en snuiven aan de rum
Hoe raar het mogen klinken
voor hen die er niets in vinden
Ik dans mij daar tevreden
tussen de bomen en de krekels
waar mijn heiland zich bevindt
In de nevel van het oerwoud
in de stilte van de nacht
leert de heiland mij
de geheimen van zijn macht

Brul van de bergen
de mensen tegemoet
Schepselen van hoogmoed
Addergebroed
De toorn van ellende
door u geweven
Rein toch u zelve en geweten
door beter te leven
Red toch uw kinderen
van rampspoed heden

Lang geleden toen er nog engelen
op aarde leefden
Zag ik jou in hun midden staan
Gisteren dacht ik er nog aan
Vandaag kom jij eraan
Morgen zal ik jou zien gaan
Kind jij blijft een deel van mijn bestaan

Mijn kracht ontginner heeft mij in het
oerwoud achtergelaten
Als teken van zijn macht
liet hij mij de Mulat
Zo zal ik nimmer vergeten
dat ik werd verkracht
Dit kind door onmacht verkregen
zal ik met liefde omgeven
Steeds kiezen moet zij
tussen donker en licht
in dit leven

Morgen zal de zon weer schijnen
De ochtend rood kondigt zich aan
De nacht was lang en donker
Het regende bliksem en donder
De stad loopt zeker onder
Geen wonder
Al dat politiek gedonder

De havens van mijn leven
zijn net bevrijd
Geluk en strijd
De wormen die aan mij vraten
kozen het woelige water
met boze gebaren
mij bloedend achterlatend
De wonden zullen helen
de vrijheid zal ik beleven
Te eren de velen die stierven
om de havens van mijn leven

Wanneer ik te midden van
de storm des leven
de krachten van mijn lichaam
het willen begeven
kom jij dan uit het diepst
van mijn wezen als een
loeiende storm mij tegemoet
Met de kracht van jouw leven
met de volheid van jouw wezen
doe jij mij herleven

Briesend en bloedend
snuivend en stampend
In de kraal van mijn hoeder
Oh kon ik mijn beide hoornen
in jou doen voelen mijn hoeder
Briesend en bloedend
lig ik aan jouw voeten
Waarheid en leugen
de strijd is gestreden
Een stoot
Een poot
reutelen omhoog
Torero de stier is dood
Zijn bloed jouw kroon

Het doet goed te zien
dat ze bij je staan
Het is hard heen te gaan
en zij blijvend staan
De mens
Bang voor de branding
Bang voor de storm
Zij die blijven staan
zullen vergaan
Bevrijding voor hen
die de storm weerstaan

Mijn ziel is mij door de
mensen-rovers ontnomen
Het kruis van Judas en Kaïn
mij opdringend om te loven
Door zweepslagen het licht
in mij doven
Mens en kind ben ik van de
schepper daarboven
Daar waar mijn ziel is
heen gevlogen
zal ik in het duister van
het oerwoud mijn God blijven loven
met de kalebas kelken der bomen
Mijn goud en zilver is mij
door de Judas lover ontnomen

Bloedend klamp ik mij
vast aan de stengel
van jouw hart
Hopende dat de zilt
van mijn bloed jou de kracht
zal geven om te leven
Het mocht niet baten
je ging toch
mij alleen latend
Bloedend aan de stengel
van jouw hart

In het diepst van mijn wezen
liggen nog de scherven
van mijn vorig leven
Ja daar bededen van
het verleden
Zie ik jou nog even
Vervlogen tijden
Over jou blijf ik wenen

Ik zal je nooit verlaten
Ik zal steeds bij jou zijn
Je kunt steeds op mij steunen
ik zal er altijd zijn
Je hebt door pijn en smarten
mij steeds met zorg gedragen
Hoe kan ik jou betalen
al had ik een miljoen
Ik zal steeds nabij blijven
roep maar als het moet
Mijn moeder ben je
Dat tot mijn laatste adem toe

Zing samen met mij
het lied van de strijd
Uit het diepst van je hart
zonder een vrezend gemoed
Ik wil voor jou sterven
Door het vuur wil ik gaan
in winden en stormen
wil ik voor jou staan

Mijn land wil ik dienen
in tijden van strijd
Ik zal voor jou vechten
tot mijn laatste adem toe
Ik zal overwinnen
of sneuvelen in de strijd
Geen kanonnen zal ik vrezen
de kogel ten spijt
Ik ben in de piste de banier
van de strijd
Strijd allen te samen
voor een vredig thuis

Doornen zijn voor hen
die de roos verachten
Doornen zijn voor hen
die de vrouw minachten
Doornen zijn voor hen
die het kind verkrachten
Doornen zijn voor hen
die het leven vertrappen
Doornen zijn voor hen
die hun broeders afslachten
Doornen zijn boete nagels
voor zondaars en verkrachters

Teder wil ik mij neerleggen
aan je boezem aan je hart
Teder wil ik je omhelzen
kussen en zoenen
Teder wil ik bij je zitten
en voor je zingen
Teder wil ik bij je liggen
en je beminnen
De hartstocht jou te bezitten
De minnelijke kerm en zuchten
Ik wil je in dit leven niet missen